Pınar Çekirge

Cehennemde Bir First Lady

Tufan Erbarıştıran

Cehennem Güzel BirYerdir

ARION

Pınar Çekirge

"Cehennemde Bir First Lady"

Tufan Erbarıştıran

"Cehennem Güzel Bir Yerdir"

PINAR ÇEKİRGE

CEHENNEMDE BİR FIRST LADY

TUFAN ERBARIŞTIRAN

CEHENNEM GÜZEL BİR YERDİR

ARION
YAYINEVİ

Öykü Dizisi: 05

ARION YAYINEVİ
© Bu eserin tüm yayın hakları ARION YAYINEVİ Ltd. Şti'ne aittir

ARALIK - 1994 (1. Basım - İST.)

Kitabın Adı	: Cehennemde Bir First Lady
Yazarı	: Pınar Çekirge - Tufan Erbarıştıran
Düzeltme	: Faruk Kırkan
Dizgi	: Mehmet Yılmaz
İç Baskı	: Yaylacık Matbaası

Adres
Babıâli Cad. No: 8
Cağaloğlu / İST.
Tel. : 527 81 77
Fax : 526 38 71

ISBN - 975-571-017-5

İÇİNDEKİLER

İLK SÖZ 11

CEHENNEMDE BİR AŞK 15
Pınar Çekirge

ORTA SÖZ NİYETİNE 23

CEHENNEMDE BİR FIRST LADY 25
Pınar Çekirge

CEHENNEM GÜZEL BİR YERDİR 59
Tufan Erbarıştıran

Pınar daha çok anlatı, deneme türü yazan bir kalem. Bugüne değin yazdıklarında yaşamın salt gerçekliğini lila renkli duygularla dantel gibi örüyordu. Şimdilerde ise, yitmiş sevgilerin solgun renklerini, roman ve öykülere taşıma telaşında. Her bir satırı yine içinden geldiği gibi, özgürce boyayacağından hiç şüphem yok.

Az sonra onunla bir kez daha karşılaşacaksınız. Size bir önerim var, son sayfayı bitirdikten hemen sonra aynaya bir bakın. Pınar Çekirge'yi göreceksiniz size gülümserken.

Tufan ERBARIŞTIRAN
Eylül - 1994
İzmir

PINAR ÇEKİRGE

1960 İstanbul doğumlu Pınar Çekirge İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü'nü bitirdikten sonra, Boğaziçi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Bölümü'nde yüksek lisans programına katıldı ve aynı üniversiteden 1986 yılında Eğitim Uzmanı olarak mezun oldu.

Türkiye'de ilk kez gerçekleştirilen "MMPI Profiles of The Male Homosexuasls" adlı uzmanlık teziyle 8. Uluslararası Psikoloji Kongresinde Türkiye'yi temsil etti.

1985 yılından bu yana çeşitli dergi ve gazetelerde söyleşi, anlatı türünde yazıları yayımlanan Pınar Çekirge yazın dünyasına 1991 yılında "YALNIZLIK ADASI'NIN ERKEKLERİ/PSİKO SOSYAL AÇIDAN EŞCİNSELLİK" (altın Kitaplar) adlı eseriyle girdi. Ardından S. Nihan ile "MARJİNAL KADINLAR"ı (1992-Altın Kitaplar) kaleme aldı. "MARAZİ AŞKLAR/LİLA RENGİ HÜZÜNLER (Cep Yayınları, 1992), "İNTİHARIMA İKİ SAAT KALA" (Cep Yayınları, 1993), "AYKIRI HAYATLAR, AYKIRI DUYGULAR" (Felis Yayıncılık, 1994) Çekirge'nin diğer eserleri arasındadır.

Pınar Çekirge'nin halen hazırlıkları devam eden "MARJİNAL ERKEKLER", "FOTOĞRAFTAKİ SIR, FOTOĞRAFTAKİ KADIN" ve "BAŞKA DÜNYANIN ERKEKLERİ" adlı üç çalışması daha bulunmaktadır.

İLKSÖZ

O sevdalı, buruk, aykırı, çocuksu bir yazardır...

> "... yalnızlık ürkütüyor beni. Daha düne kadar salt özgürlükle, başına buyruklukla özdeşleştirdiğim yalnızlık, huzursuzluğumu artırıyor giderek..."

O'nu ilk okuduğum zaman, işte, demiştim kendime, insanın ruhuna, yüreğine inen oradaki karanlık, ıssız, dipsiz girdaplardaki bilinmeyen tutkuları, aykırı düşleri, çirkinlikleri ortaya çıkartan bir yazar.

Pınar sıradan bir yazar değildir her şeyden önce. Onun kitapları insanın bilinmeyen içbenliğine inen kulaçlar gibidir. Her kulaç, her satır kendinizi daha iyi tanımanıza yarar sanki. Her birimizin doğasında aykırılık vardır, öyle değil mi? Ama bunu hangimiz kaç kez yaşayabildik ya da konuşabildik sere serpe? Belki de hiç farkına bile varamadık.

Pınar ustaca bir anlatımla ruhumuza ayna tutuyor adeta. Bakın size bir giz vereyim. Onun yarattığı kahramanların hepsi gerçek yaşamdan alınmadır, üstelik bunlar hemen her gün rasthlaştığımız komşularımız, arkadaşlarımız, hayran olduğumuz yazarlar, şarkıcılardır...

Pınar'ın kitaplarında sadece aykırı yaşamlar yok elbette. Aşkın, sevdanın hüzünlü (kendi ifadesiyle tuzlu) buruk görüntüsünü sanatsal bir dille kitaba aktarıyor her defasında. İnsanların hüzün dolu, kırılgın, içsel sarkmalar yaşamış ya da coşkulu delice sevindiği günleri, anları olmuştur kuşkusuz. Bunları tekrar yaşamak mı istiyorsunuz ya da yazarın sizi bir güvercinin kanadına oturtup bol köpüklü bir dalganın peşine takmasını mı, o halde onu tanımanız gerekiyor. Pınar'ı okudukça tanıyacak, tanıdıkça da seveceksiniz. Çünkü o içimizden, bizden biri. Anlattıkları bir çoğumuzun yaşadığı tanık olduğu ya da çok istediği halde bir türlü yaşayamadıklarıdır.

Bu ne cümbüş ne şamata
Tüm Arjantin döküldü yola
Eva Peron denen aktris öldü diye
Çıldırdık biz,
Gece gündüz matem tutarak,
Ağlayıp yakarmak için yarış ediyoruz.
Bir aktris için ne güzel son!
İnecekse bir gün perde,
Böyle inmeli, böyle işte
Son nefesinde.

Ülkeye gene de yararlı oldu,
Dünya basını bizi ilk sayfaya koydu.
Kimmiş bu Aziz Evita?
Bu çılgın matem ve gözyaşı neden?
Nasıl bir Tanrı yitirmişiz biz
Yaşamı onsuz düşünemeyiz?
Güzel kadındı, havalıydı,
Sahnesi Pembe Saray'dı.
Halk toplanıp bağırırdı "Yaşa Eva Peron"
Artık öldü o!
Matem tutmayın çünkü Eva Peron
Yıllardır halk için hiçbir şey yapmadı ki!
.....

Halkını aldattın Evita.
Ölümsüz bir Tanrı olmalıydın,
Senden istenen sadece buydu.
Ama bu rolü beceremedin.

Gafiller! Aldandınız,
Hiç para etmez dualarınız
Öldü artık Tanrıçanız.

Gelmeyecek o geriye
Bin dokuz yüz kırk beşten beri
Aldattı Arjantinlileri.
Şimdi öldü, ışığı söndü!
Bu sahte oyun tersine döndü
Ve devlet yerine sahne vardı
Fikir yerine yıldızın hırsı
Yardım yerine halkın alkışı
Boş sözleri iyi satardı
Ya bu halka inat gibi...
Ağlamayan ben kimim ki!
Neden herkesten başkayım?
Hain miyim? Deli mi?
Yoksa sade bir vatandaş
Sömürüye, işkenceye
Karşı çıkan, isyan eden
Ölen yalnız o değil ki! *

***Evita Müzikalinden**

Yazan: T.Rice

Türkçe'ye çeviren: G.Gürün

CEHENNEM'DE BİR AŞK

Pınar ÇEKİRGE

YALNIZLIĞINI gecelerden ödünç almıştı İrma. Yalnızdı. Dibine kadar yaşadığı duyguları, dizgin tanımaz coşkuları, depresif kişiliği nedeniyle yalnızdı. Bütün istediklerini elde etmişti oysa. Hepsi de kendi seçimiydi. Kimileri için mutlu bir yaşamdı bu. İmrenilesi bir yaşam... ama kimin yaşamı?

Belki o arka sokak
Bir gün unutulacak.
Çeşme akıp duracak, ağlar İrma... Ağlar!

Bırakıp gitmişlerdi. Ününü, parasını sermişti önlerine her defasında. Hisse senetlerini, arka tapularını. Körü körüne bağlanan, yüzüstü bırakılmayı daha en başından kabul eden bir insana neden kullandırtıyorsun kendini, diye sorulur mu? Ya da Mehmene Banu'ya niçin nakkaşçı Ferhat'tan vazgeçemediği? Bn de sormadım zaten. Üstelemedim. İçinden geldiğince anlatsın istedim, öyle aklına estiğince, kronolojik sıra filan izlemeden.

Yaşadıkta ne oldu, boşmuş hepsi sahiden.
Ne acı bir duygu bu, bilmezdim ben eskiden,
Baktım Paris yabancı... Paris ahlâksız, yalancı.
Oda karanlıktı. Üşüyordu. Uzandığı kanepeden şeh-

rin ışıkları seçiliyordu hayal meyal. Kimseyi taşımak istemiyordu artık. Bıkmıştı. Yıllar yılı gizli kalmış bir fay, bir çatlak kendini göstermeye başlamıştı belki de. Anılar isyan etmeye görsün... Beyaz Karanfil Pavyonu terli postal kokuyordu ekşi ekşi. Vazolarda kurumuş kamelyalar. Napolyon eline fırçasını alıp, ressamlığa soyunmamıştı henüz. 1789'un üzerinden fazla geçmemişti zaten. Antoinette'nin gövdesinden ayrılmış başı lağım çukuruna atılmıştı. Bunu hiç bağışlamamıştı İrma. hiç bağışlamamıştı. Beyaz Karanfil Pavyonu terli postal, ıslak yün çorap kokuyordu... Herkes rolünü nasıl oynayacağını, sahneye ne zaman gireceğini iyi biliyordu. Bütün yurtta sıkıyönetim ilan edilmişti. Ülke dışına çıkışlar yasaklanmıştı. Vatandaşların mal ve can güvenliğini sağlamak bakımından ikinci bir emre kadar Paris'lilerin sokağa çıkmaları yasaklanmıştı.

Yıkıcı ve bölücü mihrakların faaliyetlerini engellemek için giyotinler kurulmaya başlanmıştı bile.

"Cellata teslim etmeyip de besleyecek miydik yani," diye haykırıyordu Napolyon meydanlarda. CNN naklen yayınlıyordu Napolyon'un halkına hitap ettiği açık hava toplantılarını. Aykırı hayatlara sürek avı uygulanıyordu Paris'te. Paris ahlaksız. Paris yabancıydı artık. Tartaklananlar, fişlenenler, sürülenler... engizisyon işkenceleri. Yargısız infazlar. Toplatılan, zindana atılan gazeteler, kitaplar. Aykırı hayatlara hoş görü yoktu. Olamazdı. Avrıksı otuna özenen gafiller bir kaşık suda boğulmalıydı ki ibret-i alem için...

Aldanma görünüşe, tenhalaşmış her köşe,
Kitli kapı, pencere...

Gözünde şefkat ve elem yanyana yaşardı İrma'nın. En bi amiyane tabirle duygusal sancıları çekmeye idmanlıydı. Suçlu aramıyordu. Suçlu önce erkeklerdi,

sonra kendisi. Zaafları, sevgi açlığı... Kurallar, önyargılar değil, erkekler yıkmıştı onu Sevgisizlikten korkuyordu İrma en çok. Faşist bir korkuydu bu, ama elinde değildi. Hep özlem... ardından kırıklıklar. Anja Meulenbelt yerden göğe haklıydı. Erkeklerin hiçbiri işe yaramıyordu. İrma'nın duyargaları böylelerine açıktı. Ve İrma ödün verdiği, bağlandığı, destek olduğu için onları sonunda 'bu hale' getiriyordu. Şimdi yas tutmak, ilenmek faydasızdı.

Şu soluk yüzden başka.

Kalmadı hatıra. Demek sevişmek saçma... İrma sana ne oldu?

Soğuk, sislenmiş bir akşam alacasıydı. Sokağın kirli yüzüne mavi bir neon ışığı düşüverdi ansızın. Bardaklarda birer parmak buzlu rakı. Bozguna defalarca uğramış biriydi İrma. Tehlikeli olması bundandı. Her defasında ayakta kalabilmeyi başarmıştı çünkü. "Artık sahici bir hayatım var; Deniz'in bana vermiş olduğu hayat," derken gözlerindeki ışık çakımlarını tarif edemem. "İlk kez böylesine bir ilişki..."

Hatıra neye yarar,

Acı verir sadece. Ya o mutlu nikahlar Maidlen Kilisesi'nde? Ne fayda var duada inanmadıktan sonra?

Deniz'in lodosuna, yosununa, med-cezirine kaptırmıştı kendini. Tuzun, hüznün nereden geldiği, nasıl geleceği umurunda değildi. Burgudan kaçılmazdı zaten... İrma hiç kaçamazdı. Sade'in "izm"inde bunca yıl geçirdikten sonra birden suya ermişti ayakları. Sevmiş, tapmıştı. Dalgalıydı deniz. Kasırgalı, rüzgarlıydı. Anaforluydu. Bazen durulur süt liman kesilirdi... bazen, çok kısa bir süre için.

Hayır, hiç aldatmayacaktı. Ne yüreği, ne bedeni, ne duygularıyla. Sözü 'söz'dü İrma'nın. Bu sevginin ölüm

getireceğini bilmiyor değildi. Tehlikeliydi deniz. Akıntıları, dalgaları acımasızdı...

Rüyama o girdi mi.

Ama... aklım fikrim onda, perişan olsam da,

Gitmem başkasına... deli İrma. Deli! (*)

Doyasıya yatmıştı İrma. 'Bir yaşamlık sevişme,' derlerdi ya hani, işte öyle. Kendi gövdesiyle başbaşa kalmaları sona ermişti artık.

"Kadınlar ilişki bittiğinde ölüyorlar." demişti Füsun Erbulak. "Salt vücutları yaşıyor ilkel gereksinimlerini karşılamak adına."

Arta kalmışlığı iyi bilenlerdendi İrma. Günlük yaşama uyabilmek için bir önceki beraberliği unutmak gerekirdi her defasında. Sürgit, kesintisiz yalnızlık yüreğine işlerdi bir zaman. Kendi üzerine kapsüllenirdi. Tüm bu sızıların, acıların önünü kesebilir miydi Deniz? Onarabilir miydi? Tuzlu serinliğiyle avutabilir miydi İrma'nın örselenmiş duygularını... kimbilir?

Düşlemi sınırsızdı İrma'nın. Tenine saplanmış cam parçaları umurunda değildi. Acı duymuyordu nicedir. Pencere camı yağmur damlalarıyla çizik çizikti. "Bazı fotoğraflar vardır hani," diye mırıldandı belli belirsiz. "Hayatın duvarına asılı kalırlar hep. Yüreğe çivilenmiş gizli bir sevdanın izidirler onlar gerçekte."

Deniz'in uğultusunu dinledi. Dalgalar şaha kalkıyordu resmen. Kendi uçurumunun kenarındaydı İrma. Hareketsiz... ürperdi. Yağmur şiddetlenmişti.

Deniz önce duygularını ele geçirmişti İrma'nın. Hiç direnmemiş, boyun eğmişti sessizce.' Çekip gitmesin, kötü sözle inciltmesin yeter'di nasılsa. Sevmişti çünkü. İçinde gömülmek... boğulmak pahasına da olsa. Her rengine, her tonuna tutkundu onun. Martısına, karan-

* *"Sokak Kızı İrma" müzikalinden.*

lığına bile. 'Bir aşk bir ölüm' başka nedir ki zaten?

Deniz'i tanrı seçmişti kendisine. Poseidon da kim oluyordu şimdi?

Aniden bir mucize, onu geri getirse
Yüzlerce mum yakardım Maidlen Kilisesi'nde...
İşittim yine, onun sesini onun...

Hüznün, aldanışın saçlarını tarıyor gibiydi İrma. Taradıkça uzuyor, ışıldıyordu hüzün. Yasaklarını da kurallarını da kendi koymuştu hep. Umursamazlığı bundandı.

Mutluluksa... kim çok mutluydu ki?
Dans eder milyonlar, çalar akordiyonlar
Kavuşma gününde uçar İrma... Uçar!

Ansızın sevginin yıllar boyu düşlediğinden çok farklı bir şey olduğunu ayrımsadı İrma. Vakit gün sonuydu. Eskitilmişlik içini dağladı ilk kez daha.

Deniz'in fırtınaları, ölümcüllüğü umurunda değildi İrma'nın. Sarmaşık gibi dolanmıştı gövdesine. Gırtlağını yakan tuzlu sudan haz alır olmuştu. Acı hazza dönşmüştü. Sokaklar şenlensin,

Gelsin içki gelsin... herkes de öğrensin, İrma artık mutlu...

"Hiç bırakmayacağım seni," demişti. İnandım. Başka seçeneğim yoktu. Sevmiştim. Hüzünlerimi çoğaltacağını nereden bilebilirdim ki?". Sorusu havada asılı kaldı. Sorusu içimi ezen bir yük oldu, damarlarıma boşaldı ağulu bir ilaç gibi. Çoğalan hüzünler tıpkı yalnızlık gibi sayrısal, aykırı aşklarda bedeldi demek. İrma bedellere alışıktı.

Hani sürecekti. Kurallara, törelere rağmen bitmeyecekti... Emek vereceklerdi karşılıklı. Devam edemezdi. Etmemeliydi... Ama edecekti!

"Müptelayım sana zarar versen de bana," çelişkisiydi İrma'nın yaşadığı. Acıya aldırmadan inatla sürdürmek. Kopmak değil, kopmayı göze almamak. Deniz'den uzakta yaşayamamak... Ve Knut Hamsun bu duyguları şöyle dillendiriyordu: "İnsan saçlarından çekilerek dere tepe aşarken, ne oluyor böyle diye biri sorarsa, halinden memnun, mutlu yanıtlar: "Saçlarımdan sürüklüyorlar beni." "Kurtarmak için yardımına gelelim mi, diye sorulunca da 'hayır' diye mırıldanır. "Ama dayanabiliyor musun?" diye üstelerse 'evet' dayanıyorum çünkü beni çeken eli seviyorum, der."

Beni çeken eli seviyorum!

Zaten sayrısal aşkları başka nasıl tanımlayabilirim ki? Her defasında fetişistçesine bağlanan, vazgeçemeyeceğine inanan; Marquis De Sade'e parmak ısırtacak denli acımasız, hain, bencilce davranıp karşısındaki yere çarpan; yere vurulmaktan mutlu luk duyan, özezer eğilimlerini aşağılandığı, hırpalandığı sürece doyuran, doyurabilen aşıkları. Hem Gourmant "sayrısal aşklar birer cehennemdir gerçekte," demez mi? Bayram fişekleri... Duyacağım sesini: "İrma sen benimsin... Benim!"

Kimi kez korkunç bir bağımlılıktır sevgi ve doğurgandır. Öyle ki ipin ucunu kaçırır, yıpranırdı İrma. Gövdesinin isyanına yenilirdi. Ve sevgiye...

Belki o arka sokak bir gün unutulacak,
Çeşme akıp duracak.
Ağlar İrma, ağlar...

İrma hazırdı. Denizden kopup savrulan rüzgara kulak verdi yeniden. Denizi içinde hissetti. Denizin tuzu ciğerlerini dağladı önce. Soluğu takındı. Islak, derin bir sevişmeydi sanki yaşadığı. Uzun, duraksız bir sevişme... Acı ve haz bir defa daha birbirine karışmıştı. İrma gözlerini kapattı. Deniz nemli bir esintiyle harelendi. Geriye kalan bir tutku, bir aşk ve iç dramın sonlandırılışıydı. Deniz'in misillemesi ya da...

13 Şubat - 3 Temmuz 1994
İSTANBUL

ORTASÖZ NİYETİNE

DÖRT yıllık bir gecikmeyle (itiraf etmeliyim ki, bilinçli bir ertelemeydi bu, kıskançlıktı hatta) bir yazarla tanıştım geçen kış.

Hiçyoklar adına seçilen kurbanları, iğdiş edilen duyarlılıkları, toplumsal gözaltlarını, sonradan montaj imajların sığlığını anlatıyordu kitaplarında. Kural dışı yaşamları, hani durup durup yazdığım, tema seçmişti kendisine. Tedirgin ediciydi satırları. Zorlayıcıydı. Ayrıksızlığın, bohem düşüşlerin, arayışların, manik depresif ruh süreçlerinin, ödeşmelerin ama en çok içsel sorgulamaların, felsefi düşünce sisteminin şahikasıydı kimi paragrafları. Şimdi nasıl hatırlamam "Ben İnsan" (1993)'ı "Düşüncenin Cinselliği" (1990)'ni?

Dört yıllık bir gecikmeyle, demiştim ya... İlk kitabımın piyasaya çıktığı, ismimin yeni yeni duyulmaya başlandığı günlerdi. A, acaip havalardaydım. I'm the best. I'm the top'dım anlayacağınız. Çılgındım. Bandıra bandıra okunmalıydım, iyi mi? Serde gençlik vardı elbette. Öyle ya otuz yaş dediğin nedir ki?

Tıpkı, Tufan Erbarıştıran gibi 'erkek toplumun öteki yüzü'nü anlattığım "Yalnızlık Adası'nın Erkekleri" ile ilgili olarak sürekli telefonum çalıyor, gazete ve dergilerde tanıtım yazıları, bol fotoğraflı söyleşilerim yer alıyordu. Sezen'in "en büyük kim," diye devam eden şarkısının henüz dillere düşmediği günlerdi. Ve elbette en büyük ben'dim. En bi satan kitaplar listesinde haftalardır adım vardı, kolay mı?

Megaloman olmadığımı hiç söylememiştim ki zaten...

"Düşüncenin Cinselliği," demek. Tufan Erbarıştıran mı yazmış? Yaa, mutlaka okumalıymışım, öyle mi? O benim kitabımı okusun da için için ağlasın, diye böbürlendiğim, kendimi yere göğe sığıştıramadığım, Tufan'a fena halde sinirlen-

diğim, resmen gıcık kaptığım bir dönemdi.

Ne diyelim, kıskançlığın, haddini bilmezliğin son sınırındaymışım herhalde.

Bu kitabı paylaşmak fikri Tufan'dan geldi. "Şey... yani bir düşünmeliyim." Tabii, afişlerde, lobilerde adım en üstte ve iri puntolarla, diyecekken yutkundum. Kendimi Yeşilçam'da mı sanmıştım ne? Olurdu, olmazdı derken... Yani daha önce Sevilay (Nihan) ile "Marjinal Kadınlar" (1992)'ı yazmıştım ama... Şimdilerde Uğur (İlhan)'la "Marjinal Erkekler"i kotarmaya çalışıyordum... Sevilay da, Uğur da benimle yazmanın dayanılmaz zorluğundan isyanları oynamışlardı, oynamaktaydılar. Hele Sevilay şımarıklığımdan, kaprislerimden, dağınıklığımdan öylesine usanmıştı ki, kitap çıktığından beri aramız azıcık şekerrenkti.

Yayıncımız Haluk Şenay sessizce dinledi beni. Ve son sözü söyledi: "İlginç bir kitap çıkabilir ortaya. "Bana da susmak düştü elbette. Ve dahi dilimi tutmak, şımarıklığımı bir nebze olsun törpülemek.

Uzatmayalım, günlerden bir gün Tufan' dosyayı geldi. Dudak bükerek, eh işte, bunca işimin arasında, diyerek okumaya başladım. İçimi darmadağın eden, sarsalayıcı, deprem gibi bir öyküydü. Tabuları sorguluyordu Tufan. Hani, 'eldeğdirilmez' olan tabuları. Eldeğdirilmezlere dokunuyordu yine.

İtiraf etmeliyim, "Cehennem Güzel Bir Yerdir"in son cümlesine geldiğimde bir an ürperdim. Kanımın çekildiğini duyumsadım adeta. O sesi işitir gibi oldum ense kökümde. Kısaca, Tufan'ın kalemi kıskandığım kadar varmış, dedim kendi kendime. Kifayetsiz muhteris olmadığımı iddia etmemiştim ki hiç.

Pınar ÇEKİRGE
İSTANBUL, 1994

BİR UYARI: Yerinizde olsam kitapta yer alan "Cehennem Güzel Bir Yerdir" adlı öyküyü hiç okumazdım. Çünkü o öyküyü ben yazmadım. Nasıl reklam ama?

CEHENNEM'DE BİR FIRST LADY...

Pınar ÇEKİRGE

"...DÜŞKÜN geçmişim sadece bana aittir, dahası yaşadığım her yıl için beni içten içe yıkan, isyan etmeme neden olan bir yığın ertelenmişlik, haksızlık var belleğimde. Kullanılmışlık var."

O zaman akşamüstüydü. Sulu kar yağıyordu. Şimdi sabah alacası. Cemal ile birbirimize tek bir söz söylemeksizin; duygularımızı hatta 'vahim' yalnızlıklarımızı gizleyerek, nedense hemen hiç konuşmayarak, saatlerdir yan yana oturuyoruz. Bugün Şubat'ın on dördü. Ben Eva Duarte Peron. Yirmi dokuz yaşındayım. Devlet Başkanı, cuntacı sabık albay Juan Domingo Peron'un karısı, Arjantin'in *First Lady*'siyim. Üstelik Cemal'e âşığım. Yaşadıklarım pek önemli değil. Çılgınım ben. Sonunda aklım başımdan gitti büsbütün. Duygularım yönetiyor beni. Lenf kanseriyim. Günlerim sayılı. Geçen Kasım'da vücudumu saran habis urları temizlemeye çalıştılar boş yere. Test tüplerinde yüzen kanlı et parçaları, doku örnekleri... Neden? Tanrım, bir açıklaması olmalı bunun... Yeni ilaçlar deneniyor sürekli. İğneler, serumlar, renk renk haplar. Yenebilirmişm. Eğer... Ben Eva Duarte Peron. Köşkümde olmak istiyorum. Kendi köşkümde. Hastane odasında değil. Ağrılarım giderek şiddetlenecekmiş, öyle diyorlar. Dayanmalıymışım. Ben Eva duarte Peron... Bilmiyorum; zaten

her şey ansızın oluvermişti. Onu Sultanahmet Meydanı'nda halkın arasında dolaşırken birdenbire görüvermiştim, yeşili bol elâ gözleri dikkatimi çekmişti, o an içim ılınmıştı sanki. Kim, diye sordum. Tanıştırdılar. Bir şirkette servis amiriymiş. Kırk beş yaşındaymış. Evli ve bir çocuk babasıymış. Özel zevkleri arasında düzüşmek, susuz rakı içmek ilk sıralarda yer alıyormuş. Hızlı araba kullanmak da...

İtiraf etmeliyim ki, uzun süre Cemal'i sevmemek, yüreğimdem silkip atabilmek istemiyle sonsuz bir çaba harcadım, yine de onunla olmak için adeta kendimden vazgeçmeyi, damgalanmayı göze alabiliyordum. Garip, çelişkili, marazi bir ilişki başlamıştı aramızda. Peron'u bu beraberliğin dışında tutacaktım (şimdilik). Aldatılmışlığı kabul edemezdi çünkü. Katı ilkeleri vardı. Üzülür, perişan olurdu. Ülkemin çıkarlarını da düşünmek zorundaydım elbette. Öyle canımın çektiği gibi gezip tozamazdım. Dünyada rezil olmaya, jet sosyete dedikoducularının ekmeğine yağ sürmeye ne gerek vardı? Öyle ya, zarafetle yapılan zina, zina sayılmazdı asla. Yalan mı?

"Seni seviyorum," dediğimde, susmayı yeğlemişti. On dört, on beş yaşındayken, Augustin Magaldi'ye olan tutkunun -sevi denemez- kekremsi lezzetini yeniden duyumsar gibiydim. Bir müzikalde yardımcı rollerden birinde oynuyordu Augustin, yolun çok başındaydı. Yeşilçam'ın taçlı kraliçelerinden biriyle evlenip, ertesi yıl boşanmıştı. Kendisini imparator gibi görürdü. Hırslıydı. Megalomandı. Bencil ve terbiyesizdi. Dediğim dedikti. Kendine güvenir, dünyanın, fallusunun etrafında döndüğünde inanırdı. Çünkü erkekti. Tıpkı diğerleri gibi, Korhan, Juan, Cemal gibi. Zamanla alışmış, benimsemiştim bu davranışları, hor görülmeyi, aşağılanmayı.

Kadındım ya... Adım yoktu ya. Ama Cemal farklıydı. Bütün zamanlarımı alt üst edecek denli farklı. Gözleri, sevecen yaklaşımı, dişleri, sesinin tını, yoksa devasa organı mıydı onu böylesi yücelten gözümde, bilemiyorum. Belki hepsi ama en çok anlayış dolu gözleri, gururu...

Sevdiği, birlikte olduğu kadınları; geçmişte kalan ya da hâlen beraber olduğu, uğrunda yıkılan, kederlenen, bekleyen, yerle bir olan, intiharı seçen, çılgınca kendinden geçercesine sevişen herkesi sık sık anımsayarak dertlendiğinden söz açmıştı bir defasında. Cemal'in evlilik dışı ilişkileri -karısıyla bir alıp veremediğim yoktu- beni anlatamayacağım derecede üzüyor, yıpratıyordu. Kıskanıyor muydum, evet. Başkalarıyla birlikteliğini, buruşan çarşafları, oraya buraya telaşla savrulan giysileri, gözümün önünden uzaklaştıramıyordum bir türlü; bu, dehşetli acı veriyordu bana, içim kıyılıyordu. üstelik kendisinden şu ya da bu şekilde hoşlandığımın, onu sevdiğimin ayırdındaydı.

Yağmur bütün gece yağdı. Hâlâ da yağıyor. Cemal yok. Gülten Akın haklı: Hayatım özlemdi / Ansımaydı, düştü / Yaktım adresini / Şimdi / Özlem oldu hayatım. / ... Cemal, özde sorgulamasız, karşı durmasız bir insandı. Nasıl sevebilirdi?

Hüzünlerle gecenin lânetli ıssızlığı yavaş yavaş dağıldıkça, belleğimin derinliklerine doğru çekiliyorum.

Arjantin ağlama bana. Ben seni hiç unutmadım. Kavak yelleri eserken bile, yanındaydım. Hep yanında kaldım. Don't cry for me Argentina...

Magaldi'den sonra Korhan ile yaşadığım, döşeme tahtaları parçalanmış, duvarları kabarmış yıkık dökük zemin kat... Yatağın başucunda çivilere asılmış tiyatro kostümleri... Yoksuldu Korhan. Kimse tutmamıştı elin-

den.

Varolma savaşı veriyordu tek başına. Aç yattığı, soğuktan titrediği geceler olurdu. Yıllar yılı Darülbedai'den Direklerarası'na uzanan meslek hayatında, hep minik rollerde oynamış, bir türlü kendini kanıtlayamamıştı. Bir gün Hamlet'i oynayacağından, zirvelere çıkacağından çok emindi. Bozmak istemezdim bu düşünü. Hep aynı kelimelerle konuşurduk. Öyle ki, birimizin cümlesi yarıda kalsa, diğerimiz kolayca tamamlayabilirdik.

Hava serin. İnsanların sahile doluşmalarına haftalar var daha. Denizin yosun kokan serinliğini avuçlarımda duyumsuyorum. Başımı gökyüzüne kaldırıyorum, ay doğmuş.

Anılarla bağlıyım bu kente, Korhan. Bırakamam... Ya Cemal gelecek mi? Gelebilecek mi?

Sırtımdaki yeleği, Kapalıçarşı'da süslü püslü şalvarlar, fesler, tespihler, pirinç kahve değirmenleri, mermer yumurtalar, feraceli bebekler satan bir dükkândan almıştım. Korhan'ı tanıdığım günlerdi. Sokaklarda Sarah Behard edasıyla, yürüdüğüm başıboş zamanlar... Sahi yitirdiğim bir düşü ya da birini arıyormuşum da, hiç umulmadık bir köşede birdenbire buluverecekmişim gibi. Güveniyordum kendime. Zilha'yı oynayacaktım Londra'da. Ayakta alkışlayacaklardı. Bravo sesleri, durmadan açılıp kapanan perdeler. Bu yeleği o günlerde almıştım işte...

"Niye alışılmış hiçbir şey sana göre değil," diye soruyor Korhan.

Korhan'ı anımsıyorum. Onu sevdiğim zamanlarda, yaşamın, bungunluktan sıyrılışını, erinci. (Ne yazık, sevgisi içimden uzaklaştı. Soğudu. Gündelik sorunların olağanlığı arasında silinip yitti.) Bir gün Korhan'ı Çe-

hov oynarken bulacağımı hiç ummamıştım. Telefon, havagazı faturaları arasında gagaları yarı açık, can çekişen martılar. Vişne Bahçesi'ne gömülen -eski bir seviden arta kalmış- bir tutam kızıl saç.

Bir daha asla hüzünlü düşlerim olmayacak. Dallar çiçeklenmeyecek. Elde sadece kaygı.

Mafya babalarıyla bağlantım olduğu, dedikodusunu çıkartmışlar şimdi de. Uğraşacak, didikleyecek konu kalmadı sanki. Yok efendim, eroin ve silah mafyası bir sözüme bakıyormuş güya. Yıpranmamı, küçük düşmemi istiyorlar.

Sana teslim olmayacağım Cemal. Uğraşma boş yere. Gelme üzerime. Korhan'ı, Augustin'i sendi yeniden yaşamak istemiyorum artık. Dahası nicedir kendimi bunca güçlü duyumsamamıştım. Bunca güçlüyken bunca yalnız, bu denli mutsuzken böylesine çaresiz ama kararlı.

Ve sabah ıssızlığında...

Söylesene Cemal, dünyadaki yerim ne benim?

Yorgun, sessiz bakıyor bana.

"Bitkin, tükenmiş günler geçirdim Eva. Vakit bulamadım. Ayrıca ülkenin siyasal çalkantılar içinde çırpındığı bir dönemde aramak, kapını çalmak istemedim. Senin, gerçekte, tek saplantın, sevilmek, arzu edilmek biliyorsun..."

Neden buradasın Cemal? Huzursuzluğumu artırmak için mi? Niye yaşadığın hüzünleri, ekonomik sıkıntılarını, duygusal açmazlarını, hiçbir şeyi üleşmek istemedin benimle?

"Kitaplarımı yaktılar" diyor birdenbire. "Haftalardır bezginim, kendi kendimi yiyorum..."

Donakalıyorum. Demek buymuş nedeni. (İyi, sonunda senin kitapların da fırına atıldı demek. Şiirlerin, ro-

manların küle döndürüldü ha.) Soğukkanlı görünmeye çalışarak, "hepsini mi, diye soruyorum. Başıyla 'evet'liyor.

Sevgisizliğin önündeki son engel de yıkılacak bugün. Yıkılmalı.

Korhan karşımda. Nereye oturacağını bilemiyormuş gibi ayakta bekliyor. Her zaman oturduğu minderi işaret ediyorum.

Hoşgeldin.

Duymamışçasına, dalgın, donuk başını eğiyor.

Nasılsın Korhan?

Eh işte, diyor baştan savar gibi.

Cemal yok, diyorum.

Gitti mi?

Susuyorum... Bedenin unutamaması ne kadar zor!

Yürüyorum. Ne tarafa gideceğimi düşünmeden. Cemal'den sonra ne yapacağımı, nereden, ne şekilde başlayacağımı planlamadan. Cadde boyunca yürüyorum. Bilinç kaybı olsa gerek. Kafamın içi bomboş. Ayrımsayabildiğim tek şey Cemal'siz yaşamayacağım... Ben Eva Duarte Peron. Sabık Albay Juan Peron'un karısı. Arjantin'in *First Lady*siyim.

Gün erguvandan çividi maviye dönüyordu. Sevgisiz kalanlardan, sevgiyi harcayanlardan, Lorca'dan, Keşanlı Ali'den, reddedilmişlerden konuşmuştuk Cemal'le. En büyük aşkların ille de Paris veya Bizans'ta yaşanacağından, Cemal'i bir gece sonunda yeniden görebilme uğruna çektiğim acılardan konuşmuştuk.

Öyleyse nerede yanıldım? Nasıl bir suç işledim? Ne zaman? Kiminle?

Ama evim bomboş Cemal. Bu eve doldurduğum kilolarca gümüş, kristal, Zeki Faik, Goya imzalı tablolar çaresizliğimi gidermiyor. Sen dünyaya geldiğim günden

beri rastlaşmayı umduğum, peşinde koştuğum, kaçınmaya çalışıp bir türlü bırakamadığım bir zehirsin. Şimdi alımlıyorum bunu. Zehir damarlarımda, avcumun içinde, dudaklarımda. (Her yudumda biraz daha uzağa...) Acının erguvan kefeni sarmalıyor bedenimi. Zorlukla uyakta durmaya çalışıyorum...

"...Geriye kalan günlerimi hep seni özlemekle yaşamak..."

Zehir hızla yayılıyor kanımda. Bir sancı var göğsümde, kanırtan bir sancı...

Gün çividi maviden siyaha dönüyordu.

Hüzün, kabuğundan sıyrılmış bir böcekti artık. Herkesindi. Havada bozulmuş et kokusu vardı. Hüzne gözyaşı yürüdü. Kan yürüdü. Sokaklar gaz yağı, barut, salya kokuyordu. Bomboştu. Lastik coplar kıvrılmıştı. Özel düşlerimi Cemal kapmıştı. Cemal hırsızdı.

Uykularımda olsun rahat bırak beni. Girme düşlerime... Sarılıp uyuyamam sana... umursamadı. 'Orta yaşlılık,' diye mırıldandı belli belirsiz.

Kaç baharımız kaldı ki şunun şurasında...

Gözlerini yakaladım umarsızca, gözlerindeki ışıltıyı. Sırılsıklam fırladım yataktan, senelerdir yaşamadığım bir gerginlikle...

Cemal Bizans'a yeniden döndüğü geceyi, ıssızlığını paylaştığı sabahçı kahvesini, annesinin beyaz tülbentlerini, elma sirkesini, yumurtalı ıspanağı, Ayastefanos'taki Romen dilberini -nasıl da kıvranırdı yatakta sevişirken- düşünüyor. Koğuşu, buruk çayları, adem babaları, gardiyan Hüsnü'yü, ayakçı Nevzat'ı... Hep birlikte hamama gidişlerini -tek sıra halinde uygun adım marş.- iç çekişlerini, geceyi yırtan siren seslerini, falakayı... Serbest bırakılışını. Evita'nın köşkünü. Tütün kokan Acem halılarını...

Düş kırıcı değilim ben.

Eva Duarte Peron mrihuanayı nefes nefes ciğerlerine dolduruyor. Gözleri baygın, elif gibi.

Özgürlüğümü yok ettin, Eva.

Yanılıyorsun...

Doğrulup Korhan'a bakıyorum. İçmiş. Rakı kokuyor soluğu. Hareketlerini denetleyemeyecek kadar esrik, zor duruyor ayakta. Ürperiyorum, nedenini bilmeden. Korkuyorum belki de.

"Ya bana itaat edersin..?"

Sıkıyönetim ilan edilmiş Korhan. Tutuklamalar artmış. Vur emri çıkarılmış. Radyoda arananlar listesi okunuyor sürekli...

Şiddetle itiyor beni. Bir tokat, bir tokat daha.

"Geberteceğim seni, küçük orospu."

Dokunma bana.!

Yüzüme, sırtıma, bacaklarıma vuruyor aralıksız. Şaşkınım. Bir tekme atıyor böğrüme.

"Orospu seni..."

Başını ellerinin arasına alıyor, hıçkırarak dudaklarını pişmanlıkla büzerek ağlıyor.

"Bağışla," diyor usulca, kolları iki yana sarkmış. Sımsıkı sarılıyorum gövdesine.

"Tekelcisin, bencilsin," diye mırıldanıyor, "Kendine güvenini yitirmişsin. Sahip olmanın, satın almanın büyüsüne kapılmışsın. Akbabalar gibisin..."

Mutfağa gidip bir sigara yakıyorum. Sonra söndürüyorum hemen. Dantelli perdeleri aralayıp, ışıksız caddeye bakıyorum bir zaman. Düşlerimde kimliksiz erkeklerle sevişiyorum kanasıya... Halk perişan mı, bana ne bundan? Ekmek mi yokmuş fırınlarda? Pastada mı kalmadı yoksa? Pandispanya yesinler efendim... Kivili kek yesinler.

Fakirlerden nefret ediyorum. Buyruğumdur, Arjantin'de sadece zenginler yaşayacak. Sefa, neşe dolacak sokaklar... Her mahallede bir fakir yeter de artar bile.

"Sık sık eve uğramadığını farkettiğinde Peron'un tepkisi ne oluyor..." diye sesleniyor Korhan.

Gecikmelerime, kaçamaklarıma alıştı artık.

Peron yetmiyor bana. Sanırım ben de Peron için aşırı devingen ve pervasızım. Sekiz yıl sonra, bugün geldiğimiz yerde kurulu bir düzeni birbirimize aldırmadan sürdürmekteydik, hepsi bu.

Bilin ki bir kısa macera
İstemem, bu hiç yakışmaz bize
Sevişip sabah ayrılmaya
Razı olamam, yetmez bana
Çok uğurlu gelirim size
Güç ve kudret veririm.

Çıkış yolu bulamıyorum. Yalnızım. Neden Cemal? Neden, sadece Cemal? Yanıtı çok basit: Kaygılarla, uzlaşmazlıklarla dolu dünyasında kendimce seviyorum onu. inatçılığını, sevimliliğini, kahverengi bıyıklarının arasında parıldayan beyaz kılları seviyorum...

"Uğruna tüm hayatını alt üst etmeye değer mi?"

Evet.

Niye döndün bu eve? Bu gereksiz hatırlayış neden, bunca yıldan sonra? Ne çok gün, ne çok gece... Ne çok matem... Ne çok zulüm... Ne çok pişmanlık... Ne çok sevinç... Salon önümde, eşyalarla, fotoğraflarla, tablolarla, Çin vazolarıyla tıklım tıkış... Gitmeden toz almalıyım.

Seni, kendi belleğimin pek de seçemediği bir netlikle hep sevdim Cemal.

"Sorunun sadece ben değilim Eva."

Yüzüme bakmıyor. Sesi pürüzlü. Konuşulması gereken bir şey kalmamış sanki. Hepsini konuşmuşuz... Bitirmişiz.

"Birleşen doğrularımız yoktu. Birleşen isteklerimiz. Birleşen çizgilerimiz."

Buyruğumdur vergiler artırılacak...

Halk bonfile de yiyebilir. Ekmek çok mu gerekli?

Buyruğumdur kremler, yaşlanmayı geciktiren losyonlar, kürkler serbestçe ithal edilecek...

Çiçeklerin kızıydım bir zamanlar. Ezile büzüle Lee Ton Loi'den dizeler okurdum ezbere. Devrim derdik. Burjuva özentilerimize devrim, derdik. Ay altıncı mevsime girince, Jüpiter ile Mars anlaşınca dünyada barış olacaktı madem. (Devrime inanmıyorum artık. Çiçeklerin kızı da değilim.)

Cemal ile aramızdaki ovaları, yalçın kayalıkları, aşılmaz sınırları adımlıyordum nicedir. Kaygılar kaplıyordu yüreğimi, sayrılı bir duyarlılığın ardı sıra kalkıp gelmiştim Cemal'in dünyasına, çok şeylerden ödün vererek...

"Bize yasaktı sevinçler, alnımıza 'düzen bozucu' yaftası vurulmuş bir kez, n'apsan, n'etsen faydasız..."

Can çekişen umarsızlıklar...

Korhan ürkektir artık, erinçsiz geçer günleri...

Senin kokunu duydum Cemal. İnsan kokunu. Ter kokunu. Sıcacık. Sarıldım ona. Sarmalandım.

Gözlerinin kenarlarında yumuşacık çizgiler.

"Hayatın en temel gerçeğinin sevgisizlik olduğunu anımsıyorum Eva. İnsan bu temel ilke üzerinde yükseliyor nicedir. bu ilkeye tutunuyor..."

Yinelenen cümleler. (*Fucker* olmayacaktın hani... Söz vermiştin Cemal), kendinle çelişirken bile... (Du-

yarlılığı yasaklama kendine.) Kabuğu kırılmış kaplumbağa gibiyim. Yanışlarımdan tiksiniyorum.

Hayır Korhan, ispinozları alıp getiremezdim evine; çünkü ne ispinozlar ne bülbüller dayanabilirdi nemli, soğuk duvarlara. Belki yarasalarla, akreplerle idare edebilirdik. Belki onlar bile dayanamazdı. Unuttum Korhan çoktan. Kederlerin en büyüğü sen değilsin ki. Cemal'i görmeyeli ne kadar zaman oldu? Bir gün mü, iki mi? Bu arada beş altı kez telefonlaştık sadece. Ya bırakırsa beni, büsütün çekip giderse başka kadınlara? Yatak örtüsünü katlarken Korhan'a bakıyorum. Floresan lambasından odaya akan ışıkta boynuna, geniş sırtına, tüylü bileklerine bakıyorum... Bir vakitler tapındığım adam diye gülümsüyorum, ister istemez. Nasıl da eriyor tutkular?

Biz ikimiz, ben, her sabah neden gittiğimi bilmeden dublaja, film stüdyolarına koşacak, replikleri ezberleyecek, Bap Kafeterya'da dedikodu yapacak, gece yarısından sonra eve dönecek, sana sarılıp sevişmeden uyuyacaktım; sen gündüzleri film setlerinde iş dilecek, akşamları oyun sonrası barlarda gösteri yapacaktın, zorunlu olduğumuza inanıp birbirimizi çekecektik. Öyle mi? İkimiz için, Broadway'i bir yana bırak Korhan, bir yatağı paylaşmak bile uzaktı nicedir. Uzaktı sevinç. Uzaktı. İnkâr etme...

Çocukluğumda salt yoksul olduğum için değil, evlenmemiş bir annenin kızı olarak dünyaya gelmiş olmamdan ötürü de şanssızdım. Piçtim ya... günah tohumu olduğum, sık sık yüzüme vurulurdu. Dışlarlardı. Ezilmeye mahkûmdum, anayacağın. Çünkü kadındım. Uğruna bıçak da çekilse, yeri öküzden çok sonra gelen, aşağılanan kadın. Alt tarafı kaşık düşmanı, eksik etek, köroğlu... Sürekli abartılıp yüceltilen ayrıcalıklı olduğu

varsayılan erkeklerden ve onların yasalarından öcümü alacaktım. Ben Eva Duarte... Önümde diz çökeceklerdi. Ben Eva Duarte Peron. Buyruğumdur, her kim ki karısını döver, tez elden kolları kesile, boynu vurula...

Doğru, Magaldi'yi Buenos Aires'e gitmek, büyük kentte tutunabilmek için basamak yaptım. Başka seçeneğim yoktu. Tiyatroda işe başladığımın üçüncü ayında taktım sepeti koluma. Herkes kendi yoluna. Sinemayla tanışmam, radyo programlarında sesimi duyurmam, gece kulüplerinde şarkı söylemem, üst düzeydeki subay ve bırakratlarla lüks otel odalarında sabahlamam hep o günlere denk düştü. Evet, bedenimi kullanıyordum. Tıpkı başka kızlar gibi. Ama tek farkla... Birkaç elbise, üç beş mücevher, bir lokma ekmek, başımı sokacak bir deliğin peşinde değildim ben. Yükselmek, zirvelere çıkmak, hükmetmek istiyordum. Bu gerekçeyle sunmuştum vücudumu pazara... Fiyatımı hiç düşürmeden. intikam peşindeydim artık. Dur durak bilmez hırsım, yetinmemi engelliyordu sürekli. Mutluydum. Hiç olmadığım kadar mutlu. Güvenli ve bir o kadar acımasız. Derken albay Juan Domingo *Peron'a rastladım bir barda. Peron cesaret verdi bana, yüreğine sığdırabileceğince sevgi sundum ona.* Her şey büyük Arjantin içindi. Faşist diktayı pembe, erguvan, sulandırılmış sarı, uçuk mavi tonlarda benimsetmek zorundaydık halka. Alardan Mayıs, Eylül, Mart olmuş, önemli mi? Devir vernikli hayal devri'ydi madem, serbest ekonominin tüm nimetlerinden yararlanılmalıydı. Alışılırdı nasılsa. Alışmamak olanaksızdı. Hele bana. Buyruğumdur, her kim ki düzeni kınar, gözlerine kızgın mil çekile, kulaklarına kurşun akıtıla...

Gece yarısıydı. Henüz yağmur dinmemişti. Üşüyordum.

Descamisados (gömleksizler)den destek görmemiz kolaydı, beni severlerdi çünkü. Kendilerinden biri olarak görürlerdi. Yoksulluğu, çaresizliği tanırdım. Açlığı bilirdim. Kitlesel hareketin hemen tüm hazırlıkları tamamlanmıştı. Salt Peron'a yardım edecek dostları, yandaşları bulabilmek adına sokak sokak dolaştım, bildiri dağıttım günlerce. Yılmadım. Tereddüt etmedim. Zafer yakındı. Bağdat Hatun gibiydim. İktidar hırsı, etimi ürpertiyordu. Herşeyi göze almıştım. Kösem, Hürrem hep bu hırsla dağlamamışlar mıydı güzel duygularını, hatta kadınlıklarını bile? Derken Peron tutuklandı. Hayır, baskıya yenik düşemezdim. Fitil ateşlenmişti bir kez. Dönüş olamazdı. Buenos Aires'te onbinlerce işçiyi bir araya getirdim. Kurşunlar, molotof kokteyleri atılıyor, insanlar öldürülüyor, sokaklar kana bulanıyordu. Hükümet daha fazla dayanamayacağını anladığında, Peron'u serbest bırakmak zorunda kaldı. Artık yolum açılmıştı, ikbal benimdi... Halkın bana olan inancı ister istemez Peron'u etkilemişti. Onların desteğine her zamankinden daha çok gereksiniyordu çünkü. Gizlice evlendi. Eva Duarte Peron'dum artık. Arjantin'in *First Lady*'si. Vakıflar kurabilir, devlet adamlarını, kraliçeleri, emirleri beş çaylarına davet edebilir, Farah Diba ile en pahalı butiklerden alış veriş yapabilirdim. Sıradanlık bana göre değildi. Çoğunluktan biriydim ama çoğunluktan farklıydım. Yalnızlığım kaçınılmazdı. Cemal hiç anlamadı bunu. Sait Faik ne güzel söylemiş oysa; 'yalnızlık dünyayı doldurmuş, sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey.' Anlatmak istediğim, anlatılması gereken öyle çok şey vardı ki... Cemal, tek sevincimsin, sen... Bırakıp gitme... Karın beklesin ne çıkar? sorular... Yığınla soru.

Durgun, isteksiz bir sesle diretiyor Cemal: "O geceyi

unutabilecek misin?"

Bir sağanak, rüzgarla boşanıp geçiyor. Pencere kenarlarından kirli yağmur suyu doluyor salona. Kristallerden süzülen aydınlık yanaklarına çarpıyor usulca. Çayımı tazeliyor. Toprak kokuyor hava, parfüm kokuyor Uzakta, çamların, köknarların arkasında gökyüzü açılıyor yavaşça. Uzlaşmacı olmamı bekliyor, ayırdındayım. Susuyor. Dakikalardır tek söz çıkmıyor dudaklarının arasından.

Haklısın Cemal, şeytanın metresiyim ben. Hayvanları sütten keser, fırtınalara neden olur, keçilere biner veya süpürgeme sarılıp çevrede dolaşırım, bir bakışımla sakat kalır insanlar. Beşiğinde uyuyan çocukları kaçırır, kanlarıyla beslenirim. Halkı efsunlar, ahlâksızlığa kucak açarım.

Evet ben cadıyım. Kötüyüm. Ahlâksızım. İşte duydun. Yedinci emre karşı geldim. Günahkârım. Suçluyum... ama hep sevdim seni. Ya sen?

Bu sorumu nasıl yanıtlıyor? Elbette. Belki. Hiç... Hangisi?

"Seni sevemem Eva. Çünkü Eva Duarte Peron, benim harcım değil. Başım derde girsin istemem..."

Böyle bir şey söylemiş miydi? Hatırlamıyorum, böyle bir şey çıkmadı ağzından sanırım. Söylemiş olsaydı, unutmazdım. O kadar da yaşlanmadım ya?

Aynı sözveriş; artık hep sen.

Günde dört beş kez kıyafet değiştirdiğim olurdu. Paris, Lizbon, Zürich, Tokyo, Tahran, Barselona, Karaçi gezdim durdum. İsviçre bankaları iyi tanırlar beni. Gizli hesaplarım, takılarım... Arjantin'de tutamazdım ki servetimi... Hem gökkuşağı elçisiydim ben. Bir mihver oluşturmaya değil, Arjantin ile başka ülkeler arasında bir gökkuşağı yaratmak istemiyle düşmüştüm

yollara. Evli çiftlerin boşanmalarına yardım ediyor, nikâhsızları ite kaka evlendiriyordum. Papa bile kabul etti beni. Baş başa öğle yemeği yedik, Dojlar Sarayı'nda. Zirvedeydim. Basın güzelliğimi, zarafetimi diline dolamıştı. *Times*'e göre 'yılın kadını', *Newsweek*'e göre yılın 'en şık kadını'ydım... Ben Papa ile kahvemi içerken, dışarıda birkaç kendini bilmez İtalyan 'fahişe' diye bağırmışlar, sloganlar atmışlar. GO HOME EVITA, demişler. Uğursuz olduğumu haykırmışlar. Haykırsınlar, ne çıkar bundan? Ben Evita'yım. Evita olmayı seçtim. *Bütün halkım, emekçilerim ellerini uzattıkları anda liderlerine ulaşabileceğini öğrenmişlerdi artık.* Hemşirem İmelda Marcos ile sık sık yazışıyor, ayda birkaç kez buluşup dedikodu yapıyor, defilelere katılıyorduk. Gudubet Nancy'den bize neydi? Aa doğru, Grace'i de hep itici ve soğuk bulmuşumdur. O da pek hoşlanmazdı zaten benden. Toprağı bol olsun. Güzelliğimi, süksemi çekemezdi bilirim... Jacqueline iyi dostumdu ama. Sıkı kadındır, hiç çekinmez. Postasını koyuverir hemen. Ağzı da iyi laf yapar ha... Süreyya gibi yalak değildir en azından.

Cemal içmişti. Yanakları al aldı. Yorgundu. Gözleri nemliydi. (Hüzünle bu denli inatlaşmak niyeydi sanki?) Usulca uzandı yanıma. Bedenimin sıcaklığını duyumsadım. Etinin kokusunu çektim içime. Cemal'i hep sevdim ben...

Paraguay'a gidemeyiz Peron. Asla. Siyasi intihar olur bu. Hem Amerika bizim yanımızda, korkacak bir şey yok. Görüyorsun basın ve sendikalar sindirilmiş durumda. İşçi liderleri ve muhalefet etkisiz. Hastanede altıncı günüm. Kasımın sekizi. Gelecek Perşembe halk seçim sandıklarına koşacak. Kırmızı telefon çalmadı henüz. Beyaz Saray'ı ben mi arasam acaba? Peron ka-

zanmalı. Mutlaka. Gerekirse...

Kuralları yadsıyıp, bir kerecik olsun sevişseydim Cemal'le. O vakit belki bu denli yarım, savruk, bölük pörçük şeyler yüklenmezdim. Ama Evita olmak zor.

Acının bana, şu hastane yatağına, iş olsun diye boyadığım yanaklarıma sinişini görmeye, göstermeye katlanamıyorum.

Buyruğumdur, kanser illetinin tedavisi tez elden buluna...

Peron eşikte durmuş bana bakıyor. Tepkisiz, donmuş gibi. Dudaklarında belli belirsiz bir kasılma.

İçimi çeke çeke, doyasıya ağlasam şimdi. Bileklerime takılıyor gözüm, çelimsiz, sıskalaşmış, neredeyse kurumuş bileklerime. Çenem uzamış, derim pörsümüş. Kanım çekilmiş sanki... Bayan Çavuşesku'nun 'geçmiş olsun' telgrafi başucumda. Acil şifalar diliyor. Ben bitiremiyorum Cemal. Kendimle savaşıyorum. Huzursuzum. Darmadağınığım. Yalnızım. Ölmekten korkuyorum. Seni kıskanıyorum Cemal.

"Düşlerinde yaşıyorsun Eva," diyor kocam. "Gerçek dünyadan habersizsin... Sahi, dün sabah avukat aradı, savcı otuz dört yıl istiyormuş Korhan'a çevirdiği piyesten ötürü. Ayrıca sahnelediği oyun nedeniyle de dava açmışlar. Tutuklanması an meselesi."

Ne çıkar bundan? Herkes benzeri gerekçelerle yargılanıyor zaten. Kaloriferler pek iyi yanmıyor akşamları. Üşüyorum. Koluma takılı serum bitmek üzere. Hastabakıcı gelir birazdan, dakiktir, hiç şaşmaz. Alışkın ellerle değiştirir serumu. Ateşimi ölçer. Cemal evinde olmalı. Tanrım, bu denli sevdiğim, bağımlısı olduğum Cemal'in hayatında sadece bir metresim... Hepsi bu...

Seninle yanyanayken mutluyum. Ya sonra? Gideceksin. Yitirmekten korkuyorum. Bazen, yo Tanrım bunu

söylememeliyim... Ama doğru, karının ölmüş olmasını diliyorum. Ne feci!

Yanıtlamıyor beni, dalgın susuyor.

Hatalıyım, diyorum. Haysiyetsiz bir kadınım alt tarafı... Affet. Yalvarırım... Kızma bana...

Sigara yakıyor. Boynundaki benden öpmek istiyorum.

N'olur... İlk kez böyle bir şey... Nasıl oldu da anlattım, bilemiyorum...

Yanağıma dokunuyor çekinerek.

Seni istiyorum cemal. İçimde kalmanı istiyorum. Rengi atmış heyecanlara inat, yumuşacık sarıl bana. Seni seviyorum... Nedeni, niyesi yok bunun. Gözlerim yanıyor. Ellerim buz gibi. Titriyorum...

Hiç olmazsa iktidardaki tek kadın olmayı başardık, diyor İmelda Marcos. Sevgili hemşirem benim. Can dostum. Kurşun döktür diye yazmış, iyi gelirmiş. Mavi boncuğu, çörek otunu da eksik etme üzerinden diyor, nazardanmış bütün bunlar... Kem gözlere gelmişim... Sağ olsun, pek inanır fala, büyüye. Astrologlara danışmadan sokağa çıkmaz desem yeridir. Yufka yüreklidir de. Kimsenin azap çekmesine dayanamaz. Toplu mezarlar, diye tutturdular. Ayol o ne bilsin toplu mezarlarda çürüyenlerin kim olduklarını?

Durgunlaşıyor Peron. Yüzü asılıyor birden. Göğsündeki madalyalarla oynuyor sürekli. Bir puro uzatıyor bana, eğilip yakıyor sessizce. Sonra, gözlerini kaldırıp yüzüme bakıyor, söylemek istediğini söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyor, eminim...

"Düzenini bozma."

"Yoo, ama Peron. Ne *İngiliz Kral'ı kadar mütevazıyım ben, ne de Celal Bayar'ın sabık ahır uşağı kadar aristokrat.*"

Gülümsüyor.

Kar yüklü bir gece yarısı. Gelişigüzel pankartlar, afişler asmışlar caddelere. Uykum yok. Karar vermek zorundayım. Direnecek miyim, yoksa çekilecek miyim başkan adaylığından? Albaylar rahatsız olmuşlar. "Eva Hanım otursun köşesinde yemek yapsın, künefe pişirsin, dantel işlesin, toz alsın diyesiymişler yoksa muhtıra filan... Tamam çekiliyorum. Yılgınlık bu. Korkaklık. Kendi kendime karşı. Hergün silahlar patlıyor, onlarca kişi öldürülüyor. Yabancı ülke diplomatları kurşuna diziliyor. Işığım sönmek üzere biliyorum. Bir deri, bir kemik kalmışım. Halkım hangi görüntümle anımsayacak beni? İktidardan kopamam. Radyoda konuşmalıyım. Sesimi duymalılar. Anlatmalı, yol göstermeliyim.

Peron ordudan ayrıldı şimdi büyüyor
Ve gömleksizlerle hep birlikte ilerliyor
Tutar sizi, sever sizi, anlar sizi, sizden biri
Olmasa sever mi beni?

İç çelişkilerim durmadan artmakta. Yarın kanımı değiştireceklermiş. Marie Antoinette'in soylu kanını vereceklermiş damarlarıma şişe şişe. Bunca hırs niye? Hükmetmek sadece bir simge mi yoksa? Gülriz Sururi haklı. 'İnsan, yaşamla ölüm arasında bir şey koymalıdır,' derken. Yaşamla ölüm arasında evlenmek, çocuk yapmaktan daha önemli başka bir şey vardır. İnsanı hayata bağlayan bir şey, bir nedeni olmalı bu dünyada yaşamanın. Evet, yaşamla ölüm arasına bir şey koymaya çalışmalıyım. Olümü bekleyerek yaşamak dünyanın en salakça davranışı olur çünkü.

Cemal ile olan beraberliğimiz dakikalarla sınırlıydı. Saygı vardı aramızda. İyi niyet, sıcaklık vardı. Hiç ar-

kadan vurmaya kalkışmadık birbirimizi. Yalana dolana sığınmadık. Nebahat'ten söz açmıştı bir defasında. Nebahat çaylak bir şarkıcıydı o günlerde. (Sıradan bir geceydi, hatırlıyorum. Çayını yudumluyordu. Karısıyla tartışmışlardı. Sinirliydi. "Şarlarım," diyordu. "Üzerime gelirlerse çok kötü şarlarım...")

"Nebahat Site Sineması'nın üst katında bir kulüpte - çatı mıydı adı?- türkü söylüyordu. Beş altı yaş büyüktü benden. Akşama doğru çocuklarla toplanıp Nebahat'ın evinin etrafında gezinmeye, arada bir ıslık çalmaya başladık. Bekçi Veysel Efendi çok bozulurdu bize. "Kamışınıza su yürüdü hergeleler, duramazsınız gayrı," diye bağırır tehdit ederdi."

Gülümseyişi buruklaşıverdi. Sustu.

Seni özlüyorum Cemal. Vücudunu, dudaklarını... Sen burada olsan şimdi, konuşurduk, Hacı Arif Bey'den dinlerdik... Yıllardır kimseyle böyle sıcak bir sevgi yaşamadım ben. Belki ondan, sevişmemizin karşılığında kabul ettiğim şu göz altlarımda halkalaşan ince çizgiler, yalnızlıklarım, şu hüzün, koltuk altımda durmadan çoğalan kanserli hücreler, hepsi biterdi o zaman. İktidarın canı cehenneme. Umurumda bile değil. Seni istiyorum, ölüme ne kaldı ki? Gitme. Bu gece gitme...

Ben Eva Duarte Peron, öldüğümde, birçok çocuğun annelerinin ölümünden sonra söylediği şu cümlenin benim için de yineleyeceği sanısındayım: "Bizi ne kadar çok sevdiğini ancak şimdi anlayabiliyoruz." biraz daha morfin, yalvarırım... Uyusam, gelmeyişini unutsam...

Konyağını yudumlayıp, Cemal'in her zamanki canlı, saygılı, azıcık alaycı ama müthiş lezzetli konuşmasını dinlemeye çalışırken, ister istemez yanıbaşımızda oturan Peron'u tedirgin edip etmediğimizi de düşünüyordum. Peron, bazen edebi, bazen esrik vurgular taşıyan

bu söyleşiye sakin bir hoşgörü ve aldırmazlıkla bakmıyordu, emindim. Daha bir gün öncesine kadar komşu, akraba, ahbap olan, kız alıp, oğul veren, aynı bakkalı, pazarı, manavı, berberi paylaşan insanların birkaç saat içinde can düşmanı kesilip birbirlerinin boğazlarına sarılmaları umurumuzda değildi pek. Şehirde canhıraş olaylar yaşanıyordu. Uzaktan izliyorduk. Carter amca yanımızdaydı nasıl olsa. Her şey ateş pahasıydı. Karaborsa, açlık, sefalet ve işsizlik almış başını gitmişti... Üstelik pasta da kalmamıştı fırınlarda... Ne yapalım, halk bonfile yesin...

Gezip tozmayı, otrişleri, kürkleri, eğlenmeyi, çifte telli, harmandalı oynamayı, Dior imzalı giysileri, şapkaları, takıları severdim. Kürk delisiydim adeta. Kanım kaynardı. Sahip olunabilecek her şeye sahiptim. Mutlu muydum? Boşver şimdi... Peron, karakışa benzetirdi beni.

"Dondurup kurutuyorsun Eva..." derdi.

Acı çekmeye mahkûmdum. Cemal de benimle, aynı ortamda aynı koşullarda yaşamaya mahkûmdu. Sayrılı tutkuları seçmiştik. Ben O'nu, o ilk çocukluk aşkı Meral'i... Suçumuz buydu. Dipsiz, süreksiz, bağlantısızdık. Bu ilişkide kimsenin günahı yoktu. Vardı belki de, o da yalnızlığa, umutsuzluğa takılmaktı. Yenik düşmekti. Sayrısal sevileri benimsemekti. Gün gelecek tükenecekti düşler. Kaçınılmazdı bu. Kendimizi aldatıyorduk. Heyecan filan değildi. Hayır! Geç kalmış, ertelenmiş çığlıkların yansımalarıydı. Para, şöhret, hırs, iktidar, kıskançlık... Tümünü yadsıyıp, sıradan bir kadın olamazdım. Nicedir ölümün eşiğindeyim; ölümse bunca yakın olmama karşın, ürkütecek kerte soğuk, acımasız... Ben fahişeydim bir zamanlmar. Önüme her çıkanla düşüp kalkardım. Korhan, Magaldi hepsi çok öteler-

de kaldı... Ne garip, bir tek Cemal'de düşlerimi, yalnızlıklarımı, yoksunluklarımı unutabilmiş, erinci duyumsamıştım... Gövdemi, kadınlığımı uyandıran da Cemal'di... Bunca özlemem... Cemal'in yanında olmak. Bağımlılığa çok yakın bir heyecanı paylaşıyordum onunla. Gözlerinin, yeşili bol elasından pırıltılı bir aydınlık geçti. Seneler önce, Peron ile başbaşa kaldığımızda, dertleştiğimiz saatleri anımsatan bir aydınlık. Fincanıma çay doldurdu. Emel'in sesine sığındık birlikte. Susuyordu. Güvensizliğimin zırhları neredeydi; kürklerim, takılarım, inci gerdanlığım... usulca kulağının hemen arkasından öptüm. (yollar sonra bakıldığında, irkilinecek bir dokunuş...) Titreyen parmaklarıyla sigaramı yaktı. Hiç rastlaşmasa mıydık? O Eylül öğleden sonrasına - on Eylül bin dokuz yüz doksan bir - lânet mi etmeliydim? Yine kaçıp sırça köşküme mi sığınmam gerekiyordu. Hayır. Asla. Cemal'i seviyorum. Cemal benim Tanrım... Albaylar, generaller EVİTA oluşumu çekemediler elbette. Rahatsızlıklarını dile getirdiler sık sık... Yeni bir darbeden söz ediliyordu sağda solda... Hayır, ülkemi on beş yılda bir, en az elli yıl gerilere taşımalarına izin veremezdim... Gerekirse çekilirdim iktidardan. Halkım için... Santa Evita'yım ben. Azize Evita...

Tutuklanmalar, işkenceler... Sorgusuz mahkûmiyetler... Darağaçları. Sokaklarda insan avı... Ben Eva Duarte Peron; kısaca Evita... Kötüymüşüm. İyi de bu dünyanın her köşesinde kötülük var... Ağlarım... Dayanamıyorum artık... Bana yaraşır tek radikal çözüm ölümün bir an önce gelmesi mi, yani? Kıstırılmış durumdayım. Cemal de yok. Evinde. Karısının dizleri dibinde... Peron kazandı mı seçimi? Beni unuttular burada? Oda buz gibi... Cemal... Cemal'in iç yaşamı... Gerçekte, onun iç yaşamı hakkında ne biliyorum, hiç! Bir kadın

varmış hayatında. Yazarmış. Yürememiş. ayrılmışlar. Bileğinden boşalan kanla boğulan kadın. Kirpikleri titriyordu anlatırken.

Gözlerini odada gezdiriyor. Her şey yerli yerinde. Masanın altındaki eski fotoğraflara, dergi kapaklarına dek, her şey... Şimdi burnumda tozlu eşyaların, küflü, pas tutmuş kokusu. Burası senin evin Cemal... Hep öyle bil... Rahat et... Özgür bırak kendini...

"İnsanı çarpıyor, düpedüz çakırkeyf ediyorsun. Yine de yanında kendimi suret gibi duyumsuyorum..."

Sobayı yaksam, odayı ısıtsam. Bileğimi kestiğimde duyacağım acı çok mu şiddetli olur acaba? Ne kadar sürer bilinçsizliğe kaymam? İşte gaz bidonu, maşa, çakmak... Kanepeye oturuyor, gözünü sobaya dikiyor. Hareketsiz... suskun. Ayağında terlikleri. Sonsuz kaçış, elem diye bir şey yok Cemal. Sonsuz kaçış ölümdür. Bak direniyorum. Hayatındaki diğer kadınlara razıyım... Hepsine... Bundan sonrakilere de... Kabulleniş uzlaşmadır Cemal. Sen de bilirsin bunu... (İç sesler dökülüyor ortalığa... Cemal öylece dinliyor...) Kitaplar tutuklanıyor... Kitap sayfaları yakılıyor. Gorbi zor durumda... Doludizgin yaşanıyor faşizm. Halkın gücünü hiçlik kertesine indirgemek tek amaç. Fahrenheit otuz altı. Mayakovski 'aşkın kayığı günlük yaşama çarptı' diye fısıldıyor kulağıma. Ürperiyorum.

"Düşüncelerin toplumculuğa yönelmeli. Duygusal metalarla boş yere zaman harcama," diye yazmış hemşirem İmelda Marcos. Ah canım, nasıl da sever beni...

Şunun şurasında yaşanacak kaç günüm kalmışsa seninle bitirmek istiyorum Cemal. Kalk, Arjantin'i ateşe verelim bir baştan bir başa. Neron gibi tarihe geçelim... Nefretle, kinle ansınlar bizi.

Boyası akmış saçlarımla, kahverengisi sulanmış göz-

lerimle, jiletle çizilmiş gibi ince çizgilerle bezenmiş dudaklarımla, bu onulmaz ıssızlığımla, sancılarımla... Bir başımayım. Şu fotoğrafı yok edin... O gülen kadın ben değilim...

Korkuyorum... Morfin... biraz daha morfin...

"Psikopatsın ve beni de çıldırttın sonunda," diyor Peron. Kürklerimi, etollerimi, renk renk otrişlerimi odanın ortasına yığıp giderken. Kırık, sinirli, can alıcı kuşlar kadar öfkeli, acımasız, "Köşk filan da değil burası ayrıca. Tımarhane, evet resmen tımarhane! Giderek insanlığını yitiriyorsun Eva. Çürüyorsun."

Kaç ay geçti birdenbire...

Yan yana yatıyoruz. Peron esrarlı sigarasından derin bir soluk alıyor.

"Neden sevdin Cemal'i? Nasıl biri Cemal?"

"Uzun hikaye Peron."

"Olsun, dinlerim. Anlat."

"Bunu öğrenmek zorunda mısın, gerçekten?"

"Evet, dedim ya."

"Cemal'le çoğaldım ben."

"İnanmam," diyor inler gibi.

"Yalan söylemiyorum. Duygularımı doyurdu. Susuzluğumu giderdi. (Konuşurken sesim titriyor, ağlamamaya çalışıyorum.) Sayrılı bir sevi bu. Biçimini, rengini, boyutunu sorma bana. Marjinal bir yarınlaşma de, istersen şehvet de. Gözüdönmüşlük de..."

Sigarayı parmaklarının arasında ezerek, yuvarlıyor. Bakışları bulanık.

Karakollarda zabıtlar tutuluyor. Evli bir erkekle yatağa giren kadın, "Yedinci emre" karşı gelmenin bedelini ödemelidir... Muayeneye sevk edilmeli, damgalanmalıdır.

"Oynuyorsun," diyor Peron. "Hep oynadın zaten. As-

la kendin olamadın."

Cemal ile beraber dingin, sessizce ölmek.

Elleri çenesinin altında, düşüncelere dalıyor, Peron. Gözlüğü burnunun ucuna düşmüş. Yüzü karmakarışık.

"Bu herifi sevmiyorsun," diyor. "Bilmem kaç günlük bir şey yaşadım, sanıyorsun. Sevgi diye sevgisiz birleşmelere atıyorsun kendini. Menopoza da girmedin henüz..."

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum.

Sen hiç anlamadın, diyorum. Gözlerim yaş içinde.

"Anlamaya ne gerek, var," diyor sigarasını hırsla kristal küllüğe bastırırken. "Budalalık bu, başka bir açıklaması olamaz..."

Susup, kararsız oturuyorum yatağın kenarına.

"Seninle sevişmek istiyorum bu gece," diyor.

"Bir yere gidip içelim önce, dans edelim..."

Ne kadar uzağız birbirimizden. Eli kayıtsızca boynumda, göğüslerimde gezinmeye başlıyor. "Keyiften haykıracaksın..."

Niye bu denli duyarsızız? Niye organlarımız çürümüş? Kendimize neler yaptık böyle, neden? Neden?

Değişmem gerekliydi, değiştim ben. Yıllarca güneşi görmeden gölgede kalarak yaşayamazdım ki... Zincirleri kırdım. Her yeniyi gördüm, denedim. Etkilemedi hiçbiri. Etkileyemezdi ki... Şana ve şöhrete gelince, onları ben istemedim... Beni o heveste sansalar bile... İçi boş, aldatıcı kavramlar hepsi de... Tek gerçek senin sevgindir. Dileğim beni sevmendir. ARJANTİN AĞLAMA BANA. Ben seni hiç bırakmadım. Kavak yelleri eserken bile, hep yanındaydım. Yanında kaldım... Çok mu konuştum? Söyleyecek bir şey yok... Belki de var. Gözlerime bakan, sözlerimin içten olduğunu anlar. Ağlama bana.

"Rastgele bir erkeğe razı oldun, çünkü güvenini yi-

tirmiştin."

Hayır, Peron, yanılıyorsun. Çelişkili günler yaşadık seninle, uzaklaştık, koptuk birbirimizden. Eskidik...

Peron n'olur... Halsizim...

"Öyle mi, neden bunca bitkinsin acaba? İlaç tedavisi mi seni yıpratan, yoksa..."

Yataktan fırlıyorum. Ayakta, hareketsiz bakıyorum ona. Umursamaz, iğrenerek,

"Soyun ve yat altıma," diyor.

"Uzatmayalım Peron..."

Oturma odasında sabahlıyorum. Ardarda esrarlı sigara içerek, yorgun, acılı.. Bir erkeğe tutunmadan yaşayacaktım hani. (Eski Asur'un fahişelerinden ben. İblis kadınım. Kötülüklerin anasıyım. Doğru!) Öç alacaktım erkeklerden. Eksik yanımdı Cemal. Çok geç alımladım bunu. Sonunda hesapsız bir tutkuyla bağlandım. Sevmekten öte taptım. Psikoloğum, ilişkiniz biterse toparlanamazsın, demişti. O bile böyle demişti işte. Suç muydu? Ayıp mıydı?

Sayrısal da olsa bi sevme biçimi bu. Yadsıma n'olur.

Eğer sevmek mutlaka acı çekmekse, sevmek o zaman acının anlamını bulmak galiba.

Yıllar sonhra içimde ilk kez doğup, tomurcuklanan özlemleri ezme Cemal. Yalvarırım.

Ölümünden sonra başka bir vücutta yeniden dirilmeye inanıyorum artık. Çok ayrı bir kimlikte, farklı bir zaman diliminde yeniden seninle olabilmek tek duam...

Çok yakın, yüzyüze duruyoruz bir an. Dudaklarına takılıp, kalıyorum. Baştan ayağa tere batıyorum. Tüylerim diken diken. Usulca dokunuyor. Kendimi denetleyecek durumda değilim...

Cemal.

Seni sevmek ölmek gibi.

Utanmıyorum Cemal. Bedenim istiyor. Elimde değil.

Bu duygu sorgulanamaz. Kural tanımaz. Sevgisizliğin misyoneri olma sevgilim. Hiç değilse şimdilik.

Doğru medya efsanesiyim ben. Duygular holdingleşir zamanla. Karanfiller, sümbüller postallar altında ezilmeye görsün hele. Şehvetle inleyerek, öldürürüz sevinçleri. Gözyaşı sebil gibi akar.

İçimde kal.

Bazen bir sözcük alır götürür beni. Belki bir bağımlılığa, belki yepyeni bir özleyişe, hep savsaklanmış bir karara, bir gecekonduya, bir erkeğe, tarif edemediğim bir umarsızlığa, başka bir sevgiye... Belki bir öyküye, bir tabloya, bir ezgiye... SEVGİ öyle bir sözcüktür ki, ya kendi yitmişliğimde beni ansızın çoğaltır ya da çıkışsızlığımı vurur yüzüme, öldürür toprak eder inançlarımı. Hayır cemal, halkların veya milletlerin özgürlüğü beni bağlamıyor artık. Bireysel özgürlüklerin peşindeyim.

Çıldıracak gibiydim o gün. Korhan'ı götürdüklerinde. Korhan'sız hiçbir şeyin değeri yok, bilmiyor musunuz? Ama nereden bileceksiniz... Peron'la tanışmadan önceki dört yılımı Cihangir'de sıvaları dökülmüş, suları akmayan dairede nasıl geçirdiğimi, kimlerin koynunda sabahladığımı nasıl bileceksiniz? İlk aylar hele, organizatörlerin, senaristlerin, reklamcıların, 'kaldır bakalım bacaklarını azıcık' deyişlerini Korhan'sız göğüsleyemezdim ki...

Korhan yok. Tutuklandı. Yaka paça götürdüler. Köşkte bi başıma kalakaldım. Dün sabahtı. Çalışma odasına koştum hemen: "Peron, Korhan'ı yakaladılar!

"Bir kahve iç Eva. Düşünmemeye, unutmaya çalış. Soğukkanlı davran."

Aldırmıyorsun. Dehşetimi görmezden geliyorsun. Delirecek gibiyim.

"Zar atıldı açıklandı, saptandı başkan adayları. Her biri bizleri ölü görmek için ömrümden beş yıl verirdi. İnan bana..."

Üniversite anfilerinde bir grup genç, adımı haykırıyor:

KAHROLSUN EVA PERON!

Dudaklarında telaşlı bir gülümseme:

EMPERYALİST DÜZENİN HİZMETÇİSİ EVA PERON!

Kaygılarımı çoğaltmamalıyım. en azından bu günlük...

Geçen Salı Divan'ın kapısında Sibel'e karşılaştım. Bakışlarını kaçırdı. Seslendim: "Nasılsın?" Yüzüme baktı bir an, hiç konuşmadı. Ben o donuk, yadırgayıcı bakışı unutamam asla. Bir insan kendinden nasıl tiksinir, nasıl kaçar bunu yaşadım. Bana pislikmişim gibi baktı.

YAŞASIN EMEĞİN GÜCÜ.

Yine başladı. Kapayın pencereleri. Duymak istemiyorum.

Paralar yatırılır gizlice bankalara
Atılır imzalar sırdaş hesaplara
Numara ile atılır üç-beş-iki-yedi
Hiçbir hesap yoktu Eva Peron imzasıyla

Doğru, parfüm soluyorum. Allık, ruj, eye liner, parlatıcı, rimel, kaynak saç, protez tırnak soluyorum. Silikon, jakuzi, aerobik, Fin hamamı, vitamin dieti soluyorum. Nefret soluyorum nefret. Her şey soluyorum şu an, ama hiç sevgi solumuyorum. Cemal olmasa...

Ben de işçiyim, çalıştım, çile de çektim. Aç da kaldım, işsiz de. Ben de nefret ettim. Ama Peron kurtardı

beni. Sizi de kurtarır.

"Kocandan ecük para istesene Eva bacı, bizimkilerin bazı gereksinimlerini karşılamamız lazım. Malum önümüz kış..."

Demek düzenkırıcılara kocamın servetiyle bir şeyler temin edilecek. Belki silah, belki giysi, belki at, belki kadın... Bu kocamdan, Juan Domingo Peron'dan öç alış mı olacak, yoksa salt koca parasıyla geçindiğim, varolduğum gerçeğini mi vuracak yüzüme? Bilemiyorum.

Cemal gel, kurtar beni. On emre de karşı geldim. Kurtar.

Köşkten kaçmak. Ortadan kaybolmak. Bir süre yaşamlarını paylaşabileceğim birileri olsa. Radyo programları yapsam yeniden, gece kulüplerinde sürtsem, kumar oynasam, kazandığımı harvurup, harman savursam... Kime gitsem? Magaldi'ye sığınamam. Hemen gelir, bulurlar beni. Magaldi'nin yanında kalmak zaten geçişimle olmak demek. Bir vakitler benim paramla alınmış o iğreti, zevksiz eşyalara dokunmak, geveze ev kadınlarıyla sabah kahvelerinde çene yarıştırmak, fal bakmak, örgüt örnek demek. Cemal'e hiç gidemem. Olasız. Hem zaten beni istemez. Kabul etmez. Edemez. Karısına nasıl açıklayabilir beni? "Metresim Eva" diyecek hali yok ya. Carter Amca'yla konuşmalıyım derhal. Gorbi'yle Sedat'la, gerekirse Muammer'le konuşmalıyım. Bir zamanlar nasıl uzak dururdum hepsinden! Süper güçlerin benimsediği bir *First Lady*'dim her şeyden önce. Mitterrand, Papandreu iktidara geldiğimizden bu yana, değiştiğimi, değişmek istediğimi anlamışlar, hep övgüyle bahsetmişlerdi benden. Margareth bile...

Aktris kuralları öğrenmişti sonunda. Caka satıp, gösteriş yapmayı, şampanya içmeyi, Kenya'daki aç zürafalar için yardım konserleri, balolar düzenleyip elde

edilen gelirin yüzde doksan dördünü isviçre bankalarına transfer etmeyi...

Buyruğumdur, kimin ki parası pulu yoktur, kara çadıra oturtun, kara keçeyi altına serin. Kara koyun yahnisinden getirin önüne, yerse yesin, yemezse kalksın gitsin... Kapitali olanı ak çadıra, sermayeyi destekleyenleri kızıl çadıra oturtun. Yoksulları yüce Tanrı lanetlemiştir, ben de lanetlerim. Böyle biline...

Saddam sever beni. Ziya da.

Bir gün Peron'un zoruyla telefon açmıştım Reza'ya. "Buluşup yemek yiyelim mi?" Bütün sorduğu bu. "Gece yirmi ikiyi penç geçe. Farah'a inat cariyem ol. Petrol kuyuları açayım adına..."

"Zamanımız olursa tanışmak isterim sizinle, devlet ve ülke yönetimine dair görüşlerinize gereksinimim var," diyecektim oysa. Diyemedim.

Akşam yirmi ikiyi penç geçe diye tutturdu. "e dersin Bayan Eva?" Uzak bir sesti bu. "Bir münasip zamanda, olmazsa yarın... Yirmi ikiye penç kala..."

Köşke dönmek istemiyorum.

Yine Peron gelecek, pijamasını giyip, mutfağa dalacak, olup bitenle, yaşadıklarımla, davetlerimle, saçımla, başımla, makyajımla, konferanslarımla ilgileniyormuş gibi davranacak. Bol bol kaşanıp geğirecek. Korhan'ın geçen kış sokakta bulup getirdiği kedimiz Uğur'u kucağına alıp okşayacak... Burnunu karıştıracak. Anlayışlı, sevecen, evine bağlı kocayı oynayacak. İktidardaki sevgili kocam, iktidarsızlığıyla yenecek bedenimi. Cemal'e göz yumacak ister istemez... Aldırmayacak...

KAHROLSUN EVA PERON!

EVİTA'nın onca kalabalık arasında yapayalnız olduğunu kim düşünebilir? Cemal'i kim düşünebilir? Kim düşünebilir, sonunda Peron'un kalabalığından bıkarak,

isyan edeceğimi, Cemal'le sevişirken tenime değen organından ürperdiğimi, bu organa taptığımı, Cemal'e doğurmak istediğimi, en fazla doları ödeyene halkımı rahatlıkla satabileceğimi, yılgınlığımı, vazgeçmişliğimi kim düşünebilir? Ağlasam sesimi duyarlar mı, dokunabilirler mi gözyaşlarıma, elleriyle... Efendim?

Tutuklanmaktan korkuyorum Cemal...

Verilecek hesabım yok.

Soğuk. İyice soğudu hava. Köşke dönmeyeceğim. Dış borçlar, bütçe açığı umurumda değil. Hızla sana doğru kaydığımı alımlıyorum sevgilim. Kansere yenilmeyeceğim işte. Yaşayacağının. Ardımdan ağlamalarını istemiyorum. Ölmekten çok arkamdan gözyaşı dökmelerinden, ağıklar yakmalarından korkuyorum. Ağlayan yine Cemal olacak. Buna katlanamam...

GO HOME EVİTA!

Koru beni Cemal. Kollarının arasına al. Sesler yaklaşıyor.

Buyruğumdur, isyankarların boyunları uçurula...

Seninle kadın oldum ben. Belki hâlâ yatak edebiyatında beceriksizim, ne yapayım ama... İçimdeyken zirvelere çıkardın her defasında. Büyüledin. Ezikliğimi sildin... Dinle, diyorum Cemal! Gülme, dinle! Öff, dünya işçi sınıfından, Vietnam'dan, Bükreş'ten bana ne şimdi?

Seninle sevişmek sağaltımdır; lâmı cimi yok. Yanında kanserli hücrelerim çoğalmaz sanki. Şiddetli ağrılarım, bana dokunduğunda geçer, derman bulur. Ayrılık acısının, ölüm korkusunun bile üstesinden gelir seninle sevişmek... Sana muhtacım. Ölesiye muhtacım. N'olur içimde kal... Gitme.

KATİL EVA...

Halk sonunda Bastil'i de basmış demek. Kan gövde-

yi götürmüş Paris'te, öyle mi? Reza, hiç durur mu, atladığı gibi özel uçağına ver elini Moritanya... İmelda'cığım yüzünü gerdirecekmiş yine. Ah, canım ne gereği var... Öyle alımlı ve güzeldir ki... Hem canım, hep demez miyim, surat ruhun aynasıdır, diye... Nikson prostat ameliyatı olacaktı. Hay Allah çiçek göndermeli... Nasıl da unuttum. Bütün bu protokolleri düşünmek, yorucu iş aslında... Evita olmak kolay mı?

Sahi, Reza som altından yakut ve zümrüt işlemeli taharet ibriğini Versay'da unutmuş diyorlar, doğru mu? Allah sonumuzu hayırlara çıkarsın... Sen bırak tahtını, tacını öyle alelacele... Üstelik de gece yarısını penç geçe... E giyotin var işin ucunda... Boru mu?

On sekiz tane kürk ısmarlamıştım, gelmedi mi hâlâ? Ya İsviçre bankalarındaki hesap ekstrem...

Kapatın pencereleri. Cellatlar... Buyruğumdur, kan su gibi aksın. Ecenizim ben. Eva Hatun'um. Bundan böyle sözümden dışarı çıkan her kim olursa olsun derhal gider ile... Cemal'in karısı da... Tez elden... Ocağı söndürüle...

Sayrılı aşklar ne vakit başlar?

Rasgele birine tutulma, uydusu olma istemi içimize düştüğünde mi?

Hayır. O bitiş oluyor. Sahiplendiğinde, alışkanlık ağır bastığında olay çığrından çıkıyor, tatsızlaşıyor çünkü...

Ama başlangıcı enresi bu duyguların?

Çıkaramıyorum.

Bu saydığım evrelerin hangisinden ne vakit geçtiğimi de ayrımsayamıyorum şimdi.

Cemal'e dönük sayrılı duyarlılıklarım bilincimi ne zaman doldurdu, ne zaman yeşerip, çiçeğe durdu... Bilemiyorum. Bulup, irdelemem, çözmem gerek oysa.

Eğer tüm yaşanmışlıkların, elemlerin, hatta lilâ rengi hüzünlerin bir anlamı varsa... Olacaksa. En başından başlayıp, her söyleneni, yeniden birleştirmem, belki de onları yeniden ama bu kez bilinçle, yaşamam, denemem gerek. İyi de nereye kadar uzanmalıyım? İlk çocukluk yıllarıma belki... İlk aşkıma...

Kuşkusuz her zaman vardı sayrılı duygular. Tabii herkeste, her çağda vardı da, bilinç düzeyine çıkması için gerekli ortamın elde edilmesi mi önemliydi? Veya, hep bizimle olan sayrılı eğilimler hep bu uygun ortamın, bu ortamı şekillendiren insan (insanlar)ın, diyelim Cemal'in izindedir de, bir çizgiden sonra herhangi bir anda yaşanabilirler mi? Sanırım hepimiz, her köşede sayrılı eğilimlerimizi, lilâ rengi hüzünlerimizi çoğaltabileceğimiz biri (birileri)ni umarsızca aramaktayız... Fotoğraflar, şarkılar, öyküler, hayal kadın / erkekler, minicik, ıslanmış bir köpek yavrusu... Ve de, birinin acı çekmesi, yere çalınması, ötekinin aldırışsızlığı, bencilliği, kimin kimi daha önce seçtiğiyle mi ilintili? Ya da kimin daha önce yenildiğiyle, marazi duyarlılıklarını üretmekte kimin daha sabırsız, vurdumduymaz, hatta korkusuz davrandığıyla mı?

O zaman sayrısal aşklar, sevenle sevilenin ilk rastlaşmasıyla mı başlıyor? Dahası kimin kazanıp, kimin sürüneceği hep, o bitiş anına denk gizleniyor mu? Öyleyse sevmekle kendi yaşamını gölgelendirmiş, tehlikeye atmış oluyor birey...

Buyruğumdur, Cemal tutuklanıp Magosa zindanlarına atıla...

Güzel duygularımızı hiç yoktan hüzün bukağına çevirmedik mi, zaten.

Evet. Kesinlikle evet. Yine de Cemal'i böylesi sevmeseydim yaşayamazdım gibime geliyor. Küser kalırdım

köşemde, elim kolum bağlı...

Ama, gerçekten doğal mı bu sevgi?

Öyle olsaydı, 'neden herhangi birini değil de Cemal'i seçtim", sorusu karşısında bocalamazdım. Doğal değil bu. Duygusal ve sosyal öğrenmeyle güdülenmiş bir davranış. Bir tür başkaldırı belki de. Bir eksikliğin telafisi...

Sevgi nefrete dönüştüğünde mi başlıyor hastalık, yoksa nefret yerini sevgiye bıraktığı anda mı?

Hayır, anlamsız bir soru. Beni yanıltmak, zorlamak için sorulmuş bir soru. Çünkü, doğrusunu söylemek gerekirse, azıcık özsever ama bir o kadar da mazohist bir şey değil mi sevmek? Sevginin sevgisizlikle, kullanılmışlıkla aynı anlama geldiği çizgiye ulaştığımızdaysa, ölmeyi göze almak gerekiyor ki... Bu en acısı. Demek istediğim, sevilmeden sevmek, ölmeye benziyor bir yerde. Hatta biraz daha ürkünç belki.

Şimdilerde, öteye, çok ötelere Cemal'i tanımadığım, varlığından habersiz olduğum, ilk gençliğime, sefalet yıllarına, Paris'e dönebilsem... Ve sorsam kendime: Cemal'i sevmesem olmaz mıydı?"

Susuyor. Gözleri duvara çakılı öylece kalıyor. Alnı ter içinde. Dudakları kurumuş...

Yalın, kabul edilebilir sevgileri taşıyamıyorum gibime geliyor. Sevgide marjinalliği seçmem bundan. Peki kim tutacak yasımı, Cemal mi?"

Cemal umutsuzca haykırdı:

"Kaç, yaşamak istiyorsan durma, çabuk. Sakın arkana bakma... Dağlara doğru kaç... Yoksa ölürsün... Durma... Yalvarırım Eva, acele et..."

İşte tam o anda Eva Duarte Peron döndü ve ardına, o güneşten defalarca parlak ışığa baktı...

Mezarı için para toplandı
Evita'ya anıt yapılacaktı
Ancak temeli atılmıştı ki
Evita'nın cesedi kayboldu
On yedi yıl bulunamadı

*** Evita müzikalinden (Çeviren G.Gürün)**

CEHENNEM GÜZEL BİR YERDİR (BAY KÖTÜ)

Tufan ERBARIŞTIRAN

GECE bütün karanlığıyla kenti örtmüştü. Işıksız, dingin bir koyu karanlık her yeri sarmış, kendine özgü bir tür canlı tablo yaratmıştı. Soğuk bir kış gecesiydi, rüzgar uluorta ıslık çalıyor, pencerelerin, damların, yanından geçerken kendine özgü müziği ile geceye ayrı bir renk katıyordu.

Adams elindeki maşayla şömineyi karıştırdı. Sıcaklık biraz daha yayılır gibi oldu, ellerini birbirine kenetledi, ateşin karşısına geçip keyifli bir akşam çayı içmek istiyordu. Şöminedeki odunlar ateşin dayanılmaz sıcağı karşısında birer birer erirken oda iyice ısınmış, dışarıdaki soğukla alay edercesine tatlı bir sıcaklık saçıyordu. Adams çayı demledi, çay olana kadar kitap okumak istiyordu. Tanrı üzerine yazılmış bir belgeseldi bu, Tanrının ilkel çağlardan günümüze kadar insan üzerindeki geçirdiği düşünce evrelerini anlatıyordu açık, durü bir anlatımla. Kitabın ilk sayfalarına başladığında dışarıda yağmur şiddetini arttırmıştı, sert bir rüzgar camları yalayıp geçti. Adams kötü bir gece olacak diye içinden düşündü bir an, sonra yeniden kitaba döndü. Binlerce yıl öncesinin ilkel, düşünemeyen, yarı hayvan görünümündeki insanların doğanın işleyişi karşısındaki tavırlarını, korkularını anlatıyordu yazar. Yağmurun, şim-

şeklerin, güneşin görüntüleri onları korkutuyor, şiddetli bir yağmurda mağaralarda saklanıyorlar sonra yeniden ortaya çıkıyorlardı. Bütün bunlara ayrı ayrı birer Tanrı ismini vermişler ve böylelikle ortaya animizm doktrini çıkmıştı ister istemez.

Adams kitaba öylesine dalmıştı ki arada sırada patlayan fırtınalar, şimşekler, dışarıdaki yağmur silinip gitmişti aklından. Ta ki kapı çalınana kadar... Bu saatte kim olabilir diye düşündü bir an için. Böyle bir havada bana kim gelebilir ki. Bütün bu soruların yanıtı kapıyı açtığında kendiliğinden ortaya çıkacaktı. Yerinden kalktı, meraklı adımlarla kapıyı açtı. Adams karşısındakini gördüğünde küçük dilini yutacak gibi oldu. Oldukça uzun boylu, sivri sakallı, şapkalı, tuhaf görünümlü biri vardı karşısında. Üzerinde koyu bir pardesü, ayaklarında ise kalın botlar vardı. Adams biraz şaşkınlıkla kimsiniz diye sordu. Karşısındaki hırıltılı, genizden konuşan bir aksanla buraların yabancısı olduğunu, yolunu kaybettiğini, bu gece kendisinde konuk olmak istediğini söyledi. Adams biraz da şüpheyle adamı içeriye aldı.

– Islanmışsınız, isterseniz üzerinizi değiştirin, size benim giysilerimden vereyim.

– Teşekkür ederim. Çok naziksiniz.

– Rica ederim. buyurun şurada üzerinizi değiştirebilirsiniz. Adams birkaç parça giysi getirdi, yabancı bunları giydi ve şöminenin karşısında oturdu. Az sonra adams elinde bir fincanla yeniden döndü.

– Size sıcak çay ikram edeyim, böylelikle içiniz de ısınmış olur.

– Konukseverliğiniz gerçekten çok güzel. Herkese karşı böyle misiniz?

– Elbette, böyle bir havada kim olsa aynı şeyi yap-

maz mıydı. Siz olsanız böyle davranmaz mıydınız?

Yabancı yanıt vermedi, çayından bir yudum aldı.

– Eviniz çok güzel. Bakımlı ve temiz.

– Yok canım o kadar da değil. Eh işte elimden geldiği kadar temiz tutmaya çalışıyorum.

– Yalnız mı yaşıyorsunuz?

– Eşim yıllar önce doğumda öldü. Ben de bir daha evlenmedim.

– Onu çok seviyordunuz anlaşılan.

Adams başını şömineye doğru çevirerek kısık bir sesle, evet diye yanıtladı. Kısa bir süre hiç konuşmadılar. Adams çayını içerken yabancıya bakıyor, hareketlerini izlemeye, bir anlam çıkarmaya, onu tanımaya çalışıyordu. Yabancı, kemikli uzun parmaklarıyla fincanı sıkıca tutmuş ağır ağır içiyordu. Gözleri içine gömük anlamsız, donuk ve çekiktiler, tıpkı kertenkelenin gözleri gibi. Adams yabancıya bir fincan çay daha ikram etti. Yabancı sakin, rahat davranıyor, hareketleri, davranışları kendinden emin ve bilinçliydi. Fincanı sıkıca tutuyor, yavaşça ağzına götürüyor, ağır ağır, yudum yudum içiyordu. Gözleri şömineye dönük, anlamsız ve boş bakışlarla ateşe sabitleşmişti. Adams, bu adamda bir tuhaflık var diye düşündü. Sıradan, basit biri değil bu, sanki bir ayrıcalığı var. Neyse dedi içinden, ben de amma meraklıyım, adamcağız geleli kaç dakika oldu neler düşünüyorum hakkında.

– Bir fincan çay daha alır mıydınız?

– Hayır, teşekkür ederim.

– Sesiniz çok değişik, rahatsız mısınız?

– Hayır, kendi ses tonum böyledir. Umarım sizi ürkütmedim.

– Yok canım daha neler. Buralı değilim demiştiniz, nerden geliyorsunuz?

Yabancı gözlerini ateşten ayırdı Adams'a döndürdü. Donuk, anlamsız bakışları şimdi değişmiş, insanı rahatsız eden bir görünüm almıştı. Yabancı kesik kesik, hırıltılı ses tonuyla yanıtladı Adams'ı.

– Uzaklardan geliyorum. Doğadan.

Adams adamın bu konuda pek fazla konuşmak istemediğini hemen anlamıştı. Gereksiz yere adamcağızı ürküttüm diye düşündü. Belki de polis arıyor. Bunları düşünürken bir an için kanının donduğunu hissetti. Evet, gerçekten polis arıyorsa bu adamı, şimdi onu barındırdığı için kendisi de suçlu duruma düşecekti. Yok yere başına dert almıştı. Yabancı eline aldığı maşayla odunları karıştırıyordu. Adams daha adını bile bilmediği bu kanun kaçağı ile sabaha kadar evinde başbaşa kalacaktı. Ürperdiğini hissetti. Belki konuşmak iyi gelirdi, hem böylelikle onu yumuşatabilir, polise teslim olmaya ikna edebilirdi belki de.

– Nasıl iyice ısındınız mı, diye sordu yumuşak, tatlı bir ses tonuyla.

Yabancı bakmadan yanıtladı.

– Evet.

Adams'ın artık hiçbir kuşkusu kalmamıştı, bu adam kesinlikle bir katildi ve belki kendini de öldürecekti. Üstelik yalnız olmadığını söylemişti, artık kendini korumak zorundaydı. Ne yapıp edip polise haber vermeliydi. Sabaha kadar bir katille başbaşa kalırsa ve onu elinden kaçırırsa kanunlar önünde suçlu duruma düşebilirdi. Ya da bu katille boğuşabilir... Aman Tanrım dedi ben bununla nasıl başa çıkabilirim. Yavaşça yerinden kalktı.

– Müsaadenizle bir arkadaşımı arayacağım, bana oturmaya gelecekti de.

– Bu saatte mi? Gece yarısını çoktan geçtik.

Adams ellerini iki yana açarak, önemli değil çok yakın bir arkadaşımdır, dedi. Yabancı geldiğinden beri ilk defa ayağa kalkarak ona doğru yaklaştı. Şimdi uzun boyu önünü tamamen kapatmış, heybetli görüntüsü insana acizlik duygusu veriyordu.

Adams biraz ürkmüştü. Kendi kendisine lanet ediyordu. Yabancı, insanı rahatsız eden hırıltılı sesiyle tekrar konuşmaya başladı.

– Adams sakin ol. Niyetim seni korkutmak değil. Üstelik ben katil değilim. Şimdi yerine otur ve konuşalım.

Adams iyice şaşırmıştı, bu adam aklından geçenleri okuyabiliyor, neler düşündüğünü hiç konuşmadan anlayabiliyordu. Peki kimdi bu adam. Bir büyücü mü, kahin mi ya neydi?

Hiçbiri diye yanıtladı yabancı.

– Ben bu düşündüklerinin hiç birisi değilim.

Adams cesaret bulmuştu.

– Peki o zaman nasıl oluyor da benim düşündüklerimi anlayabiliyorsunuz?

Yabancı güldü, sesi kulağa öylesine çirkin geliyordu ki. Adams suratını buruşturdu.

– Bunu, konuştukça kendin anlayacaksın.

– Sizinle konuşmak istemiyorum. Lütfen evimi terkedin.

– Neden?

– Bana rahatsızlık veriyorsunuz. Ayrıca sizin bir kanun kaçağı olduğunuzu düşünüyorum hâlâ.

– Biliyorum.

– O halde evimi terkedin.

– Bu mümkün değil.

– Neden?

– Ne çabuk unuttunuz, ben sizin bu gece konuğunu-

zum. Üstelik siz herkese karşı böyle iyimser değil misiniz?

– Evet, haklısınız ama bu söylediklerinizi kanun kaçakları için geçerli değil.

– Beni güldürmeyin bay Adams.

– Adımı nereden biliyorsunuz? daha tanışmadık bile.

– İsterseniz oturun da, hem birbirimizi tanımış oluruz hem de daha rahat sohbet ederiz.

Adams kendine bir koltuk çekip yabancının karşısına oturdu. İlk soruyu sormadan önce Adams'ın tedirginliği biraz da olsa gitmiş, rahatlamıştı. Karşısındaki nasıl biriydi bilmiyordu ama kendisine kötülük yapmak isteseydi şimdiye kadar bunu çoktan yapardı.

Birbirlerine bakarken ilk soruyu Adams yöneltti.

– Bakın bayım, ismini bile bilmediğim birisini evime alıyorum. Bu kötü havada ıslanıp hastalanmasın diye ve karşıma benim düşündüklerimi okuyan ukala biri çıkıyor. Bunlara katılıyor musunuz?

– Siz iyi birisiniz. Bir yerde iyiliği temsil ediyorsunuz. Yaşantınız, düşündükleriniz iyi kavramı üzerine kurulu. İnsanlara acıyor, onları seviyor, koruyorsunuz. Bütün bunları size yaptıran içinizdeki iyilik dürtüleri.

– Bu saydıklarınız kötü mü?

– Kötünün ne olduğunu bilmediğinizden eminim. Hem de öylesine ki yaşantınız boyunca belki de hiçbir zaman kötülük yapmadınız, suç işlemediniz. Yasalara karşı daima saygılı oldunuz, kimseyi incitmediniz.

– Kutsal kitaplarda da böyle yazar. Fesadımdan beni büsbütün yıka. Ve beni suçumdan temizle.

– Biliyorum. Mezmurlar 51'inci bölüm.

– Aman Tanrım, neleri de biliyorsunuz.

– Daha birçok şeyi biliyorum Bay Adams.

Adams ayağa kalkarak sinirli sinirli dolaştı odada. Sabaha daha çok vardı ve bu adamın gitmeye hiç niyeti yoktu.

– Bakın Bay Adams, bana kendinizi tanıtır mısınız?

– Niye, ne gerek var ki aklımdan geçenleri okuyorsunuz ya...

– Her şeyi değil elbette. Konuşmaya başladığımız zaman göreceksiniz ki, birbirimizi daha iyi tanıyacağız. Belki de çok iyi bir dostluğumuz olacak, kimbilir.

Adams tekrar oturdu koltuğa. Gülümsedi. İlginç bir gece olacaktı. Karşısında, bir türlü ne olduğunu anlayamadığı bir adam vardı ve onunla sohbet edecekti. Bir tür satranç diye düşündü.

– Evet bay Adams bir tür satranç.

– Peki sevgili yabancı madem bu kadar istiyorsun, sana kendimi tanıtacağım. Adım Adams zaten sen de bunu biliyorsun. Yalnız yaşıyorum. Kırk beş yaşındayım ve felsefe okudum. Kötülük nedir bilmem. Sana kısaca anlatacaklarım bu kadar. Şimdi sıra sende.

– Felsefe okuduğunu bilmiyordum. Ben sadece -o da her zaman değil- anlık düşünceleri okurum. Benim adım ise kötü.

– Tuhaf bir isim, sizce de öyle değil mi. Bir isim olmaktan çok bir kavramı, bir ahlaki değeri çağırıştırıyor.

– Çok doğru. Kötü bir isim değildir o daha çok bir düşünceyi simgeler. Biliyorsunuz evrende bir iyi bir de kötü vardır. Her ikisi de insanın içindedir, bazen birisi bazen de öbürü ön plana çıkar. Yaşantın, davranışların içindeki duygular, istekler, düşler öyle bir hale gelir ki, içindeki iyi ya da kötü kavramlardan birisi seni artık yönetmeye başlar. Böylece sen artık onun bir yerde esiri olursun. Eğer iyi ön plana çıkmışsa tıpkı sende oldu-

ğu gibi, hep iyi olursun ama kötü ön plana çıkmışsa artık hep kötü olursun. Ha bir de şu var tabii, insanın içinde hem iyi hem de kötü var demiştim, bir an gelir ki bunlar yer değiştirirler yani iyi iken bir de bakarsın kötü olmuşsun. Bunun olması için birinin sana karşı kavramı anlatması gerekiyor. İşte ancak böyle bir zamanda değişebilirsin.

– Hiç zannetmiyorum bay Kötü. Ben iyilik ve kötülük kavramlarının insanın içinde olduğunu kabul ediyorum elbet. Ama öte yandan da bunun değişiminin insanın kendi elinde olduğunu düşünüyorum. Yani bu konuşularak olacak bir şey değil gibi geliyor bana. Örneğin ben kendi hür irademle iyi olmayı seçtim. Bunu değiştirmeyi de hiç düşünmüyorum. Zira ben biliyorum ki, iyi tanrısal olandır ve ancak iyi olanlar öbür dünyada rahat edeceklerdir. Üstelik tüm kutsal kitaplar ve peygamberler de bunun için indirilmiştir Yani uzun sözün kısası iyi olan her zaman kazanır. İyi güzeldir ve insani bir değerdir Kötü olan ise insani değerlerden uzak, ahlaki olmayan insanı Tanrıdan uzaklaştıran, sevimsiz bir anlayıştır.

– Sabaha daha çok var Bay Adams, karar vermek için henüz erken. Ben bu gece rasgele bir eve girdim, bütün arzum karşıma benimle tartışacak birini bulmak idi.

Bu isteğim yerine geldi ve ben şimdi seninle konuşmaya mecburum. Adams ayağa kalktı, kötüye doğru sert bir bakış fırlattı ve tane tane konuşmaya başladı. "Siz kendinizi ne zannediyorsunuz Tanrı aşkına." Ona doğru biraz daha yaklaştı. Sakindi. Yine tane tane konuşmaya başladı. "Siz kendinizi kötü olarak değerlendiriyor ve böyle kabul ediyorsanız bir diyeceğim yok elbette. Ama kötünün iyiden üstün ve gerekli olduğunu

söylüyor hatta daha da ileri giderek kötünün ilahi bir kavram, değer olduğunu söylüyorsanız öncelikle aklınızdan şüphe etmem gerekecek.

Bilemiyorum ama, sizinle bu konuda tartışabilirim belki de. Adams tekrar koltuğuna oturdu. Bu defa hiçbir şey bilmediği bir adam ansızın evine geliyor sonra da ona kötünün iyi olabileceğini söylüyordu. Kötü nasıl olur da iyiden daha üstün daha insani olabilirdi. Böyle bir şey mümkün değildi. Olamazdı da. Bunca yıl felsefe eğitimi görmüştü. Psikoloji ve sosyoloji bilimlerinde de kötü her zaman için ahlaksal anlamda insani değerlerden uzak bir kavramdı. Tarih boyunca insanın başına ne gelmişse, uyarlıklar, toplumlar dejenere olmuşsa bütün bunlar hep kötünün varolmasındandı. Bireysel anlamda ise kişiyi başkalarına kötülük yapmaya iten, Tanrıdan uzaklaştıran, onu haksızlığa, ahlaksızlığa iten temel neden kötü idi. Şimdi de bir yabancı ona bunun iyi olabileceğini ima ediyordu. Gülümsedi. Bütün bunlar ona deli saçması gibi geliyordu. Evde şimdi iki rakip, iki yabancı gibiydiler. Adams iyi olanı öteki de kötü olanı temsil diyordu. Yağmur kesiliverdi birden, rüzgar sessizce kaçıverdi gökyüzüne, fırtına yerini dinginliğe bırakmıştı ve şimdi sessizliğin müziği çalıyordu dışarıda. Adams çay demlemeyi teklif etti. Çaydanlığa su koyarken gözleriyle de kötüyü takip ediyordu. Kimdi bu adam, durup durduk yerde neden karşısına çıkmıştı. Sonra birden düşüncelerini okuduğunu anımsadı ve ona küçük bir oyun oynamaya karar verdi. Onun hakkında bir şey düşünecekti, bakalım bunu da anlayabilecek miydi. Bir an için onu şömineye itmeyi düşündü - ki... "Sakın böyle bir şeyi denemeye kalkmayın Bay Adams. Zira bunu hiç tavsiye etmem?" Adams kahkahalarla gülmeye başladı, işte istediğini yapmış onu tu-

zağına düşürmüştü. Demek ki o kadar da korkulacak biri değildi karşısındaki. "Bunu yapmaya zaten hiç niyetim yoktu. Kaldı ki ben iyi biriyim, öyle değil mi? Ne çabuk unuttunuz. Niyetin kendimi sınamak içindi, hepsi bu kadar."

Yabancı, yanıt vermedi. Gözlerini ateşe döndürdü. Az sonra ikisi yine karşı karşıya oturmuşlardı. Bu defa ilk sözü kötü aldı.

– Evet, Bay Adams çay olana kadar zamanımız var sanıyorum. Bu arada biraz konuşalım mı ne dersiniz? Böylelikle zaman kaybetmemiş oluruz.

– Tabii, neden olmasın.

– Kendinizi iyi olarak tanımlıyorsunuz. Peki, biraz kendinizi anlatın bakalım, nasıl birisiniz göreceğiz.

– Tanrı aşkına, anlatacak fazla bir şeyim yok ki benim. Daha önce de söylediğim gibi kırk beş yaşında, yalnız yaşayan, felsefe eğitimi almış, şimdilerde ise emekliliğini bekleyen, sıradan, basit, dikkat çekmeyen birisiyim. Bunların dışında anlatacak pek fazla bir şeyim yok. Bana öyle geliyor ki, asıl sizin anlatacak çok şeyiniz olmalı. Yanılıyor muyum?

– Hayır, kesinlikle yanılmıyorsunuz. Elbet benim de anlatacak çok şeyim var ama her şey sırasıyla. Şimdi ilk konumuza geliyoruz. İnsanları iyi ve kötü diye hangi değer yargıları ile ikiye ayırdığınızı öğrenmek istiyorum. Sözgelimi, şu iyidir ya da bu kötüdür derken kıstas aldığınız değer yargıları nelerdir, neye göre ve nelere iyi ya da kötü diyorsunuz?

Yabancı konuşurken şöminenin sarılı kırmızılı ışıkları yüzünde renk oyunları yaratıyor, parlak ışıklar onu hayli çirkin ve sevimsiz gösteriyordu. Odada odun parçacıklarının çıtırtıları duyuluyor, duvarlarda gölgeler kol geziyordu. Sessizlik ışıkla birlikte odaya gizemli

bir atmosfer getirmişti. Adams uzun zamandır yalnız yaşamının getirdiği bıkkınlıkla böyle bir tartışmaya kavuştuğu için sevinmeye başlamıştı. Bu adam iyi etti de geldi diyordu içinden. Sabaha kadar kitap okumaktan gözlerim yorulacak sonra da her zaman olduğu gibi yorgunluktan koltukta uyuyakalacaktım. Bu konuşma esnasında belki eski bilgilerini de tazeleme fırsatını bulacaktı. Soruya en iyisi tarihi kronoloji ile yanıt vermek akıllıca olacaktı.

– Bakın Bay Kötü, size tarih içinden gelerek yanıtlar vermek istiyorum. Az önce sizin de söylediğiniz gibi ahlak kavramları göreceli bir ivme kazanır. Bundan binlerce yıl önce Amazonlar diye kadın savaşçılar vardı. Ve bunlar erkeklere düşmandılar. Ta ki Skyth'ler ile karşılaşıncaya kadar, Amazonlar ne de olsa kadın, tarla işini, yelken açmasını, gemi kullanmasını o yıllarda bilmiyorlar. İşte Skyth'ler onların bütün bu işlerini görmeye başlarlar ve tabii aralarında bir yakınlaşma olur. Bunun sonucunda da iki cins arasında evlilik, aşk gibi insani değerler ortaya çıkar. Yani Amazonların ahlak anlayışları değişir. Yine çok eskiden Mısır'da bayram günleri kadınlar konuklarını çıplak karşılarmış. Hele ilkel Güney Amerika ve Afrika kabilelerinde ise ahlak anlayışı öylesine değişik ki. Şimdi bütün bunların belli bir düzene girmesi gerekiyordu. Cemiyet dediğimiz, toplum dediğimiz kalabalıklar çıplaklığı öylesine uluorta yaşamaya başladılar ki, bu iş artık sapkınlık seviyesine kadar geldi. Öylesine ki, eski Yunan ve İtalya'da aile içi cinsel sapmalar, eşcinsellik gibi ahlak dışı yaşamlar artık olağan, sıradan hatta gerekli bir görüntü çizmeye başlamıştı. Ve tabii, Tanrı bunların hepsini gördü. İndirdiği kitaplarla ve peygamberlerle bu türden ahlak dışı yaşantıya kesinlikle son verdi. İlahi söz-

lerde bu türden cinsel sapmalara, ahlak dışı yaşam ve davranışlara kesinlikle yer yoktu. Tabii, bunun bir de hukuk ve psikolojik yönü var. Bütün kutsal kitaplarda bu söylediklerimi teyid edici ayetlere rastlamanız mümkündür. Kısacası ilahi sözlere karşı gelmek kötülüğü simgeler.

– Yani şunu demek istiyorsunuz. Ahlaki yasaları da Tanrı belirler ve biz insanlar bunlara uymak zorundayız. İyi ve kötüyü böyle ayırıyorsunuz birbirinden. Açıkçası siz değil, bunu Tanrı yapıyor.

– Bu değerlendirmeyi siz yapacaksınız artık.Neyse ben gidip çayı demleyim. Adams çayı demlerken kendisine gelen cesareti beğenmişti. Adams orta boylu, kırmızı yanaklı birisiydi. Babacan bir görüntüsü vardı. Çevresinde herkes tarafından sevilirdi. Öğrencileri ile arası öğretmen öğrenci ilişkisinden çok arkadaş ilişkilerine dayalı, dostça bir beraberlik içeriyordu. Adams elinde iki fincanla içeri döndü. Bay Kötü elindeki Kutsal Kitap'tan bir bölüm okuyordu. "Ve Rab Nuha dedi. Sen bütün evdekilerle gemiye gir. ... Çünkü ben yedi gün sonra, yeryüzü üzerine kırk gün kırk gece yağmur yağdıracağım. Yapmış olduğum her şeyi toprağın yüzü üzerinden sileceğim." Tekvin Bab yedi dedi Adams gülerek. Bu da nereden çıktı şimdi. Bakıyorum da kutsal kitaplara epeyce ilginiz var." Adams çay servisi yaptıktan sonra oturdu.

– Bakın Bay Adams, size bir önerim var.

– Nedir?

– Bu gece size içinizdeki kötüyü göstermek istiyorum. Şimdi şömineye doğru bakın ve bakışlarınızı oradan ayırmayın. Orada çocukluğunuzu göreceksiniz.

Yabancının sesi genizden ve hırıltılı çıkıyor, insanın içini ürperten bir tonda kulakta yankılanıyordu.

Adams gülümseyerek şömineye doğru baktı. Karşısında sadece yanan odunlar vardı ve o bunun haricinde hiçbir şey göremiyordu. O ara kötünün sesini bir kez daha duydu. Ateşe bakın Bay Adams... Ateşe bakın... Ateşe... Ateşe... Ateşe... Adams bir an için gözlerinin kararğını başının döndüğünü hissetti. Sonrasını ise o da artık bilemiyordu. Düşle gerçeğin iç içe geçtiği hayal gücününün sınırlarını çoktan aşan bir soyut boyuta girmişti bile. O şimdi kendi gerçekliğinden uzakta, geçmişi ile bir tür hesaplaşmaya giren zaman ve mekan kavramlarını aşan akıl ve mantık dışı bir gezintiye çıkmıştı. Görüntülerin arasında geziniyor ama tıpkı gölgeler gibi kimseye sesini duyuramıyordu. Herkes her şey yanından sabun köpüğü gibi akıp gidiyor, oysa Adams ne konuşabiliyor ne de dokunabiliyordu. Uzunca bir süre nerede olduğunu anlamakta zorlandı. Nihayet bir şeyler sezinlemeye başlamıştı, kendisi bilinmeyen bir iç dünyaya gelmiş ve burada çocukluğunu görüp, anımsamadığı birtakım olayları yeni baştan yaşayacaktı. Ama tek bir şartla. Hiçbir şeye dokunmamak ve konuşmamak kaydı ile. Adams sıkıntılı bir çocukluk geçirmişti. Babasının ekonomik durumu iyi değildi. Evde sürekli olarak kavga olur, annesi ile babası sürekli tartışırlardı.

Yeşil boyalı eski bir evde oturuyorlardı. Kendisine ait küçük oda vardı. Derme çatma bir ranza ile patlak bir plastik top ve tahta bir kılıç. Bütün mal varlığı bu kadardı. Patlak bir top ve tahta bir kılıç. Adams gözlerini merakla gezdirirken annesi ile babasını kavga ederken gördü. Kendisi ranzanın altına girmiş, annesinin yalvarmalarını duydukça korkudan ağlıyordu, babası bir ara ona da dönerek seni de döveceğim piç kurusu, diye bağırdı.

Bu sözü unutmuştu Adams. Sıra sana gelecek piç kurusu... Sıra sana gelecek. Sana gelecek... Sözler ruhunun en derin noktalarına kadar iniyor, damarlarında dolaşıyor, onu boydan boya sarıyordu. Babası, sıra sana gelecek piç kurusu derken ranzanın altında sıkışıp kalmış halini, ağlamasını, korkmasını gördü. Sonra biraz daha büyüdüğünde annesi tarafından bir tanem diye öpülüp sevilmesini, koklanmasını, babasının her bağırmasında annesinin koynuna saklanmasını gördü ve babanın kötü olduğu yargısına vardı. Baba ile kötü eşdeğer kavramlar olmuştu onun çocukluğunda. Bir ara gözlerine babasının sigaralarını o evde yokken kırdığı görüntüleri geldi. Sonra yine annesinin bir tanesi, sevgili çocuğu oluyordu. Adams çocukluğunun bilmediği, anımsamadığı boyutlarında yolculuk yaptıkça yeni bilgiler öğreniyordu kendisiyle ilgili olarak. Sonra birden her şey durdu. Gölgeler, ışıklar silindi gözlerinin önünde birer birer.

Sesler, duyumlar, sezgiler dolaşmaya başladı damarlarında. Gözleri karanlığı net seçemiyordu, ışıklar karanlığın içinde kayboluyor, mum gibi eriyor, hiç renk vermiyordu. Gözleri biraz daha karanlığa alışınca gölgeler silinmeye görüntüler netleşmeye başladı. Babası eve aşırı sarhoş gelmişti. O gece annesinin yanında yatarken babası onu yere indirmişti usulca. Gözleri hafif aralık, küçücük aklıyla neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Babası annesinin üzerine zorla abanmıştı, kadıncağız çırpınıyor Adams uyanmasın gibilerden bir şeyler mırıldanıyordu. Babası vahşi hayvanlar gibi annesinin üzerine çullandı ve ona zorla sahip oldu. Adams şimdi anımsadığı bu olayı o günden sonra çoktan unutmuştu. Ateşin içinde gezinerek aslında kendi özüne bir yolculuk yapmış ve kendi yaşamının ilk basa-

maklarını tanıma fırsatını yakalamıştı. Gölgeler tekrar silikleşti, ışıklar görünmez oldu ve her yer tekrar karanlık oldu. Adams artık hiçbir yeri göremiyordu. Birden omuzunda bir el hissetti, bu el Bay Kötü'nün eliydi. Kendisine geldiğinde onu karşısında yine donuk, isteksiz, anlamsız gözlerle kendisine bakarken gördü. Başının ağrıdığını hissediyor, şakakları zonkluyordu, alnı terlemişti. Güçlükle doğrularak koltuğunda arkasına yaslanarak gözlerini kapayıp kendini birkaç dakikalığına dinlemeye aldı. Bay Kötü ise sakin, kendinden emin davranışlarla çayını yudumluyor, dışarıdaki yağmurun sesini dinliyordu.

Adams daha fazla bekleyemeden sordu.

– Bunu... Bunu nasıl yaptınız... Bir türlü anlayamıyorum. Siz böyle bir şeyi nasıl yapabilirsiniz. Tanrım, aklımı kaçıracağım. Çocukluğuma yolculuk yaptım. Anımsayamadığım bir şeyi yeniden görerek anımsadım. İnanılmaz bir şey bu. Böyle bir yolculuk yapacağımı söyleseler di dünyada inanmazdım. Özel biri olduğunuz kesin ama, ama nasıl biri olduğunu bir türlü anlayamadım.

Adams konuşurken terlemişti. Eliyle terlerini sildi, yerinden kalkarak odada dolaşmaya başladı. Olup bitenlere bir türlü inanası gelmiyordu. Şömineye bakarak, bir tür hipnoz olmalıydı. Evet, evet diye düşündü içinden. Kesinlikle hipnoz etti beni. Başka türlüsünü düşünmek bile korkunç. Böyle bir olayı bana ancak hipnoz etkisiyle yaşatabilirdi. O, bunu yapabilen ender yetenekli insanlardan birisi. Başka bir çıkış yolu gelmiyordu aklına. Yabancı yerinden kalktı, sönmekte olan odunları yeniden karıştırdı. Hareketleri öylesine duyarsız, isteksiz ve yalındı ki, insan bir an için onun hasta ya da uyuşturucu kullanan birisi olduğunu sana-

bilirdi. Adams bu düşüncelerle kendini donatırken Bay Kötü ona doğru bakıp yine o hırıltılı sesiyle konuştu.

– Bay Adams, yolculuğunuzu nasıl buldunuz?

– Öyle sanıyorum ki beni hipnoz ettiniz. Başka türlü bir şey düşünemiyorum. Siz, oldukça yetenekli bir sihirbaz, ilizyonist ya da benzeri sanat dallarını iyi bilen birisi olmalısınız.

– Hayır Bay Adams, ben ne büyücü ne de sihirbazım. Eğer böyle biri olsaydım sizi etkilemek için havaya kaldırır, şapkamdan tavşan çıkartır, belki de sizi etkilemek için ortadan bir süre kaybolurdum. Ama gördüğünüz gibi bunların hiç birisini yapmadım. Zira ben böyle birisi değilim. Ben daha önce de söylediğim gibi Kötü'yüm. Benim adım Kötü Bay Adams. Bunu anlıyor musun? Bu gece senin evine Kötü kavramı bir insan şekline bürünüp konuğun oldu. Bunun da bir tek amacı olabilir. O da seni kötü yapmak Bay Adams. Yani sen bu gece benimle tartışırken iyi kavramlarını, iyi değerlerini yüreğinden, aklından çıkartıp atacaksın ve sen bu sabahtan itibaren Kötü olacaksın. Ben soyut bir kavramım Bay Adams. Beni bir insan olarak düşleme sakın. Dünyada insanlık varoldukça kötülük de her zaman varolacaktır. Cehennem, gece, yalan, cinsel sapmalar, öteki dünya, Tanrı, kutsal kitaplar. Ben Mitoslarda, insan ruhunun derinliklerinde, evinde, yüreğinde, aklında yaşarım. Hemen her gün benimle beraber-sindir. Ama sana öğretilenler hep iyinin güzel ve doğru olduğunu söyler. Oysa kötü de güzeldir Bay Adams. İnan bana Kötü de güzeldir. Kötünün de güzel ve insani, hatta şeytani yönleri vardır. Bundan zevk almasını bilmek, bu duyguyu yaşamak istiyorsan benimle tartışmalısın. Ve göreceksin ki içindeki gizli kalmış kötü değerler kendiliğinden ortaya çıkacak ve iyiyi bir kenara

atacaksın. Üstelik iyinin ne olduğunu anlamak için kötünün ne olduğunu bilmek gerekmiyor mu?

– Bakın Bay Kötü ya da adınız her neyse. Az önce beni çocukluğuma gönderdiniz, aslında bunu nasıl yaptığınızı hâlâ anlamış değilim. Her neyse... ama çocukluğumda bilinç altında yaşadığım birtakım olaylar ya da tanık olduğun bazı olaylar benim içimde kötü duygusunun oluşacağı anlamına gelmez. Ben aldığı felsefe eğitimiyle kendi kendini yetiştirmiş, eğitmiş bir insanım. İyinin doğru ve güzel olduğunu çok net bir şekilde biliyorum. İnsanlara yardım etmek, onları sevmek, korumak yanlış bir şey mi sizce.

– Anlaşılan sizi bir kez daha çocukluğunuza göndermek gerekiyor.

– Bunu istediğimi hiç sanmıyorum.

– Sakin olun. Şimdi ateşe bakın, sadece ateşe bakın. Ateşe bakın orada kendinizi göreceksiniz. Kendinizi göreceksiniz. Kendinizi... Adams'ın gözleri kararmaya başladı, şakakları zonkluyor, elleri terliyordu ve nihayet ateşin sıcaklığı yüzünden, vücudundan geçip içine, ruhuna girmeye başladı. Kıvılcımlar, korlar damarlarında, yüreğinde, gözlerinde dolaşıyor, onu bambaşka bir aleme alıp götürüyordu. Yine gölgeler gelmeye başladı, ışıklar kesik çizgiler gibi oradan oraya koşuşturuyor, hafif flu görüntüler belli belirsiz şekiller çizmeye başlıyordu... Çok geçmemişti ki görüntüler netleşmeye başladı. Bir an için babasını gördü uyurken, yatağına sırtüstü uzanmış horlaya horlaya uyuyordu. Kendisi en çok üç yaşında olmalıydı. Üzerinde bir şort ile uzun kollu bir çiçekli gömlek vardı. Küçük Adams babasına doğru usulca yaklaştı ve elindeki kırık sigarayı onun penisinin üzerine bıraktı. Bir süre öylece bakakaldı babasına ve sigaraya. Sonra aniden gölgeler kayboldu

önünden. Silkelendi. Yeniden şimdiki zamana dönmüştü. Bay Kötü bu defa çömelmiş onu izliyordu dikkatli dikkatli.

Adams bir an için sendeledi, kendine gelene kadar başını koltuğuna yasladı. Babasının penisine onun kırdığı sigaraları niçin koymuştu acaba. Buna bir türlü anlam veremiyordu. Böyle bir şeyi küçücük yaşta neden yapmış olabilirdi ki. Hiç bir anlamı yoktu bunun. Sigara ve penis.

– Evet Bay Adams, bunun bir anlamı var elbet. Babanın sigaralarını kırmakla bir şekilde ondan intikam alıyordun bilinç altında. Zira sigaraları babanın en kıymetli varlığıydı. Üstelik o yıllarda sigara bulmak gerçekten zor işdi. Ve sen Bay Adams onun sigaralarını kırarak ondan intikam almakla kalmıyor aynı zamanda kötünün ne olduğunu anlamaya başlıyordun. İntikam almak kötü bir şeydi ve sen bunu henüz üç yaşında iken yapmaya başlamıştın bile.

– Peki, neden penisinin üzerine koyuyordum.

– Yanıtı çok kolay. Çünkü annenin zorla üzerine çıkıyordu ve sen bunu birkaç kez tanık olmuştun. Bu olay seni rahatsız etmişti. Bilinçaltında giderek şişen bu olay seni babanın en kıymetli varlığı olan sigaralarını kırmaya kadar götürdü. Penisin üzerine koyman ise annene yaptıkları için bir tür karşı koyma idi.

– Her ne olursa olsun ben yine de iyi olmak fikrimden vazgeçmiyorum.

– Biliyorum. Aslında haklısın, iyi olmaktan kolayca vazgeçmek elbet çok zor. Ama kötü olacaksın bunu iyi belle. Bak, şimdi sigara içmiyorsun öyle değil mi? Üstelik içkiye karşı da aşırı bir düşkünlüğün yok.

– Tanrım sen aklımı koru. Bütün bunlar hep o çocukluğumda yaşadığım deneyler mi demek istiyorsun?

– Kesinlikle evet. Sen çocukluğunda ne yaşadınsa büyüdüğün zaman onları koruyarak bilinçaltında yaşıyorsun. Ta ki karşına ben çıkıp bunları sana anlatana kadar.

Adams sinirlendi birden, ayağa kalkarak sert bir şekilde.

– Lütfen evimi terkedin. Sizi daha fazla burada görmek istemiyorum. Saçma sapan konuşmalarınızdan bıktım usandım artık. Hadi artık daha fazla beni kızdırmadan evimi terkedin.

– İşte bu kadar Bay Adams, kötü olmaya başladınız bile. Bak, bana kötülük yapıyorsun, evinden kovuyorsun. Bu havada ben nereye gidebilirim ki. Öyle değil mi?

– İyi de evime aldığım bir insan benim düşüncelerimi değiştirecek diye de bir yasa yok ama. Bana bakın, ya evimi terk edin ya da çenenizi kapayıp yatın. Sizi daha fazla dinlemek istemiyorum.

– Sana bir efsane anlatayım Bay Adams. Beni şimdi çok iyi dinle. Bak. Ateşe bak, bu defa neler göreceksin.

Adams ateşe doğru baktığında belli belirsiz görüntüler gördü. Tuhaf giyinişli bir adam elinde kılıç birtakım insanları öldürüyordu. Bu arada Bay Kötü konuşarak Adams'ın önüne gelen her şekle bir anlam veriyordu. Bay Adams, bu gördüğünüz Prokrustes Atina ile Megara arasında yaşayan bir katildir. Yani kötü birisidir. Saklandığı yerden geçenleri yakalar, yere yatırır, ellerini ve ayaklarını bağladıktan sonra boylarını uzayıncaya kadar çekermiş onları. Korkunç bir ölüm. İnsanlar parçalara ayrılarak bölünürlermiş. Proktustes bunları yaparken çok zevk alıyormuş. İnsanları korkutmak, öldürmek onlara kötülük yapmak kişinin iç yapısından doğan özgür ve gerekli bir harekettir. Öldürebilirsiniz

Bay Adams. Evet öldürebilirsiniz. Bu sizin en doğal hakkınız. Yaşatmak kadar yok etmek, öldürmek, parçalamak da kişinin doğal bir hakkı olmalı. İyi ve kötü iki kardeş gibidirler Bay Adams. İnsan iyinin ne olduğunu anlamak için kötü olanla tanışmalı, öyle değil mi. Kötü ile tanışmazsa acıyı, sıkıntıyı, dertleri, ölümü tanıyamaz. O halde insana iyi kadar kötü de gereklidir. Evet, gereklidir hiç kuşkusuz. Bilindiğinden eminim Shakespeare Romeo ve Juliet adlı oyununda Benvolio'yu şöyle konuşturur. "Adam sen de, yeni bir ateş söndürür başkasının yaktığını,

Yeni bir acıyla hafifler eski bir ağrı,
Başın döndü mü öbür yana döndür başını,
Başkasının güçsüzlüğüyle iyileşir umutsuz keder,
Gözlerine yeni bir zehir bul ki,
Yok etsin ötekinin zehirini."

Anlayacağını umuyorum Bay Adams, kötü olan iyi olana eşdeğer bir kavramdır.

Kötü bizim içimizde Bay Adams. Kötü bizim içimizde.

– Şimdiye kadar hep siz konuştunuz Bay Kötü. Biraz da ben konuşmak istiyorum. Bana hep efsanelerden bahsettiniz. Ben de şimdi size bazı efsanelerden ve ilahi sözlerden bahsetmek istiyorum.

"Bizi günah işlemekten koru - Ve kötülükten kurtar." Matta,

"İyi insan, iyilik hazinesinden iyi şeyler çıkarır, kötü insan ise, kötülük hazinesinden kötü şeyler çıkartır." Bu da Matta.

Efsanelerde ise daima iyi kötüye karşı galip gelir. Yeter artık, senin bu saçmalıklarından bıktım usandım.

– Gerçeklerden korkmak, yüz çevirmek her iyinin

yaptığı olağan bir davranıştır, tıpkı senin yaptığın gibi. İyi olana ya da kendisini iyi zanneden herkes doğru yolda olduğunu sanır. Oysa ki gerçek hiç de böyle değildir. Hepimizin içinde mutlaka kötü duygusu vardır. İşte az önce gördün, çocukluğunda babana karşı ahlâk dışı bir tavır almışsın. Sigarasını kırıp penisinin üzerine koymak kötü bir tavırdır. Kötüyü neden hep insanlar sevmez bilir misin. Kötü denince onların aklına hemen iyi kavramı geliyor bu da onları kötüden alıkoyuyor. Oysa ki kötünün de kendine göre güzel ve etkileyici yönleri var hiç kuşkusuz. Sözgelimi intihar, yalan, cinsel tercih, öldürme gibi kavramları sayabilirim. Bu iş böyle olmayacak Bay Adams. İsterseniz ilk önce bütün bunları bir sıraya koyalım. Çocukluğunu düşünmenizi istiyorum şimdi. Unutmayın, ben nasıl olsa düşüncelerinizi okuyorum. O yüzden az önce gördüklerinizi ve bunlarla ilgili yorumlarınızı yapmanızı istiyorum.

Adams gözlerini kapadı.

İçinden bir an önce sabah olması için dua etti. Sabah olmasını hiç bu kadar istekle beklediğini anımsamıyordu. Gözleri kapalı, düşlere daldı. Çocukluğunun en güzel günleri geldi aklına bir kedi gibi usulca. Okul yaşamı, annesi ile ilişkileri, babasının bağırmaları ve arkadaşları... Hepsi birer birer sırayla geldiler. Adams çocukluğunu yeniden düşünmeye başlamıştı. Davranışlarını, tanık olduğu olayları yeniden düşünüyor, her birine ayrı ayrı yorumlar getiriyordu. Bay Kötü ise gözlerini ona doğru yöneltmiş Adams'ın adeta içine girmeye hazırlanan yırtıcı bir hayvan gibiydi. Ve bay Kötü az sonra Bay Adams'ın içine girdi. Biraz sonra Adams'ın çocukluğunda ikisi başbaşa kalmış ve gerçeküstü bir konumda karşı karşıya gelmişlerdi. Adams onu birden karşısında görünce çok şaşırdı, sonra ne olduğunu an-

lamadan onunla birlikte yürümeye başladı. İkisi okulda çocuklara türlü şakalar yapıyor, küçük gördükleri kız çocuklarının ise peşinden koşturuyorlardı.

Bir keresinde Adams ile Kötü sarı saçlı bir kızı köşeye sıkıştırmış, olanca kuvvetiyle dövüyorlardı. Adams ile Kötü iç içe gerçeküstü dünyada dolaşırken Adams bunun farkına varmakla birlikte bir şey yapamıyor, elinden hiçbir şey gelmiyordu. Ama birden bir şeyi farketti. Kötü ile birlikte yürürken onu kimse görmüyordu. Sadece kendisini görüyorlardı, oysa Kötüyü diğerleri göremiyordu. Kötü ile Adams bir bütünlük oluşturmuşlar, el ele, iç içe değişik, karmaşık bir çocukluk yaşamışlardı. Adams ne zaman canı sıkılsa, ne zaman zorda kalsa hemen yanındaki kötü ortaya çıkıyor ve hemen duruma müdahale ediyordu. Okulda yaptıklarını annesine hiçbir zaman anlatmazdı. Böylelikle yalan söylemiş oluyordu. Bay Adams kötünün birdenbire o sevimsiz yüzünü gördü. İnsanda tiksinti uyandıran, çirkin yüzü Bay Adams'ın midesini bulandırmıştı. Gölgeler kayboldu, gerçekler ortaya çıktı. Bay Adams tekrar bugüne dönmüştü. İşte yine Kötü karşısındaydı ve ona bakıyordu.

– Evet Bay Adams, işte gerçeği siz de gördünüz. Ben her zaman sizin içinizdeyim aslında.

– Peki o zaman, neden bütün insanlar kötü olmuyor.

– Bu sorunun yanıtı çok basit Bay Adams. Kötü olabilmek için iyinin dışında bir yaşantınız olmalı ya da iyinin dışında varolan değerleri yaşamanız gerekiyor. Yani ahlaki değerlerden uzak kendinizin saptadığı, beğendiği değer yargıları ile yaşamanız gerek. Hem bu kadar da korkmayın canım kötü olmaktan. Bilir misiniz kötüde ilahi, tanrısal bir yer vardır. Burada karanlığın gizemli yönünü bulabilirsiniz. Yine burada Tanrı-

nın olmadığı iyinin, doğrunun olmadığı kavramlar vardır. Siz her şeyi Tanrıya bırakıyorsunuz. Tanrı... Tanrı... Benim ne olacağıma ben karar veriyorum. Tanrı ya da ilahi güç iyi ve kötü üzerine kurulmuştur. Tanrıda hem iyilik hem de kötülük vardır. Kötü olmak için Tanrı buyruklarını bir kenara bırakacaksınız. Şeytan, kötü ve karanlık işte size yeni ve özgür yaşamın sihirli anahtarı. Korkmayın, açın kapıyı. Yalan söylemek, öldürmek, intihar etmek için Tanrıdan izin almanıza gerek yok artık bundan böyle. Yapmak istediğiniz her şey sizin elinizde. Hem size bir sır daha vermek istiyorum. Tanrı bile yanlış yapmaz mı?

– Tanrı nasıl yanlış yapar ki?

– Öyle ya, Tanrı öylesine büyük bir güçtür ki, o asla yanlış yapmaz.

– Elbette.

– Bay Adams, bazen beni şaşırttığınızı itiraf etmeliyim. Bakın, Tanrı tek değil mi?

– Evet.

– O halde Tanrının tek başına yaptığı bütün bu yaratmalar, yasalar nasıl olur da doğru olabilir. Yani Tanrı tek başına karar vererek yaptığı bir şeyin doğru olup olmadığına nasıl karar verecek ki. Adem ile Havva'yı yarattı. Sonra kendi yasalarını çiğnediler diye onları Aden'den kovdu. Peki kötülüğe niçin müsaade etti Tanrı?

– Bizi sınamak için.

– Buna nasıl inanabilirsin. Tanrı doğru yapsaydı Aden hâlâ Adem ile Havva'nın yaşadığı bir yer olacaktı. Hem biliyorsun, o zaman ahlak diye bir kavram yoktu. Kutsal Kitap ne der, anımsa. "... onun meyvesinden aldı ve yedi. Ve kendisi ile beraber kocasına da verdi. İkisinin de gözleri açıldı. Ve kendilerinin çıplak olduğu-

nu bildiler. Ve incir yapraklarını dikip kendilerine önlük yaptılar." Aden'de yani cennette ahlak diye bir yasa yok. Bu şimdi sence ahlaksızlık anlamında mı?

Tabii ki hayır.

– Güzel, öğrenmeye başlıyorsun. İşte ahlakın olmadığı, bireyin kendisini özgürce yönettiği bir dünya vaadediyorum sana. Burada ahlaki yasaların hiçbiri yok.

– Birini öldürebilir miyim, katil olabilir miyim?

– Ne istersen yapabilirsin.

– Yok yok hayır, birini öldüremem ben. Bunu yapamam.

– Bay Adams kötü olmak o kadar da zor değil. Öncelikle geleneksel ahlaki yasalardan kendini arındıracaksın. Öldürmenin, yok etmenin dayanılmaz güzelliğine ancak bu şekilde varabilirsin. Sahip olmak, yok etmek, kötü olmak senin elinde. Yapabilirsin. Nefret, kızgınlık, öldürmek insani duygulardır.

Okuyucu kitabı elinden bıraktığında yüreğinde dayanılmaz bir sızı duyuyordu. Nefesi sıklaşmış, elleri titriyor, başı ağrıyordu. Kitabı güçlükle masaya bıraktı. Dışarıdaki yağmur şiddetini aniden arttırmıştı. Yağmur damlaları beynine işliyordu sanki. Her biri ayrı şeyleri söylüyor... Hadi, Öldür, Kötü ol... Kötü ol... Elleriyle başını sarmaladı, aklından çılgınca fikirler geçiyordu. Bugüne kadar bunları kimseye açamamıştı. Birini öldürmek, kötü olmak ve bundan zevk almak. Delice, çılgınca bir şeydi bu. Ama ne diyordu Bay Kötü, kötülük insani değerleri içeriyor. Kötü olmak insan için bir onurdur. Kötü ile birlikte yaşayan insan, insan zekasının ve geleneksel ahlakın öteki boyutlarına geçi-

yordu. Davranışları, düşünceleri, istekleri artık yasalara bağlı değildi ve o bundan böyle yaşamak istediklerini birer birer yaşayacaktı. İnsan esir değildi, olamazdı. Evde yaşlı annesi kanser hastası idi ve her gece hırıldayarak uyurdu. İşte yine o ses... O ses. O sinir bozucu ses. Evde tek başınaydı ve şu anda belki de kötü içine girmişti bile. Adams beklemekle belki de hata ediyordu. Kötü olmak için iyi olmayı içimizden atmak gerekiyordu. Okuyucu cama doğru yaklaştı, yağmuru seyretti bir süre. Onu herkes iyi biri olarak tanıyor ve öyle seviyordu. İyi çocuk, iyi insan. ama o iyi olmak istemiyordu. Onun bütün ideali kötü olmaktı. İnsanlara zarar vermekten çok hoşlanıyordu. İyi olmak ona göre yasalara bağlı kalmak, tutucu olmak, özgür olmamak ile eş değerdi. Oysa kötü olduğunuz zaman gerçek özgürlüğü ancak o zaman yakalama şansınız oluyordu. Okuyucu başını camdan çevirdi, odasında gözlerini gezdirmeye başladı. Eski bir bıçak ilişti gözüne. Askerlik hatırası olan eski, kirli bir kasatura. Ona doğru ilerlerken yüreği fırlayacakmış gibi geliyor, elinden geldiğince sakin olmaya çalışıyordu. Annesinin hırıltılarını duyuyordu. Okuyucu kendi gerçekliğinden çıkmış bir başkası olmuştu. İçindeki gerçek BEN ortaya çıkmış ve onu yönlendirmeye başlamıştı. Kapıya doğru yürüdü. Annesi üstü açık yatıyordu. Yaşlı bir kadındı ve üstelik hastaydı da. Elindeki bıçağı saplamadan önce annesine baktığında ağzından akan salyaları gördü, kirli sarı bir sıvı kısa aralıklarla akıyordu yastığa doğru. Onu öldürdüğü zaman içindeki iyiyi de yok etmiş olacaktı. Böylece artık istediği gerçek kimliğine bürünebilirdi. Kötü olmak için tercih yapmış ve tercihini kötü üzerine kullanmıştı. Bıçağı annesine batırırken hiçbir şey hissetmedi, sadece çıkan hırıltıları dinledi dikkatli dikkatli. Bıçağı

bir kez daha batırıp çıkardı. Annesi artık ölmüştü. Başarmıştı. O artak kötü biriydi ve bundan çok büyük mutluluk duyuyordu. Yıllardır hayal bile edemediği bir şeyi sonunda okuduğu bir kitap sayesinde gerçekleştirmişti. Başarmıştı. Annesini öldürerek herkesin ona iyi demesinden kurtulacaktı. Kötü olmayı kendisi seçmişti ve bununla gurur duyuyordu. Hemen odasına koştu, kitabı eline aldı ve hadi Bay Adams başarabilirsin. Başarabilirsin. Bak ben kötü oldum ve bundan hiç pişmanlık duymuyorum. İyi olmak istemiyordu, herkesin bana iyi demesinden bıkmıştım. Benim içimde bir türlü anlayamadığım bir şey vardı. Bunu bu gece kitabı okurken anladım. Ben kötüydüm ve kötü olacaktım. İyi ile kötü arasında bir tercih yaptım ve kötü olanı tercih ettim. Şimdi mutluyum. Hadi Bay Adams sıra sende. Başarabilirsin. İnan bana başarabilirsin. Kötü olmak hiç zor değil. Kötü olmak bizim hakkımız. Başarabilirsin. Hadi, Hadi...

Adams yerinden çığlık atarak fırladı. Hayır hayır, diyerek bağırıyor, yapamam ben, kötü olamam diyordu. Nefes nefese kalmıştı. Bu okuyucu da nereden çıkmıştı şimdi durduk yerde. Bir an için bu kitabı başkalarının da okuduğunu düşündü. Aman Tanrım dedi, bu kitabı bu gece binlerce insan okuyor, kimsilir kaç tanesi kötü olmayı tercih edecek, kaç tanesi bu gece katil olacak ya da bir sürü ahlak dışı cinsel sapmalara girecekti.

Bütün bu olanlara inanası gelmiyordu Bay Adams'ın, bu gece diyordu kimbilir kaç kişi cinayet işleyecek. Aman Tanrım, düşüncesi bile korkunç. Gerçekle düşlerin iç içe yaşandığı bir gecede her şey olabilirdi. Ger-

çekler bazen öylesine bize uzaktır ki bakarsınız hemen yanıbaşınızda, düşlerinizde, rüyalarınızda yaşattığınız kişi yanıbaşınızda duruyor, ya da yaşamayı çok arzu ettiğiniz bir düşü bir sinemada bir yerde görebilirsiniz ya da bir kitapta...

Bay Adams nefretle Bay Kötü'ye doğru döndü.

– Yeter artık, durdur bunu. Nasıl yapabilirsin bilemiyorum ama bir yolunu bul, yalvarıyorum.

– Bu kadar üzülmene hiç gerek yok Bay Adams. Az önce gördünüz işte, okuyucu kendi hür iradesiyle kötü oldu ve bundan büyük mutluluk duyduğunu söyledi.

– Ben birini nasıl öldürebilirim. Böyle bir şey mümkün değil.

– Öldürmeye öncelikle kendinizden başlayacaksınız.

– Nasıl?

– Öncelikle kendi içinizdeki iyi duygusunu öldüreceksiniz. Yani kendi ruhunuzu yok edeceksiniz. Böylelikle içinizdeki iyi kavramı yerini kötü olana bırakacak.

– Bunu nasıl yapabilirim?

– Sizinki özel bir durum. Bu yüzden size ahlaki değerlerinizi atmanızı önermekle başlayacağız. Genellikle insanların ahlaki değerleri cinsellik üzerine kurulmuştur. Cinsellik dendiği zaman insanlar bir adım geriye kaçarlar. Bunun nedeni geleneksel ahlaki yasalardır. Bay Adams bu güne kadar hiç aykırı bir cinsel düş ya da fantezi kurmadınız mı? Mutlaka kurmuşsunuzdur.

– Birkaç kez oldu.

– Bunların ne olduğunu hemen sormuyorum. Bakın Bay Adams, cinsel sapmalar nelerdir bana sayar mısın?

– Bildiğim kadarıyla eşcinsellik, sadizm, mozaşizm, galiba bir de kılık kıyafet değiştirenler vardı.

Bay Kötü ona doğru yaklaştı ve birdenbire soyunma-

ya başladı. Soyundukça kusursuz bir vücut ortaya çıkıyordu. Sütun gibi kollar ve bacaklar, insanı şaşırtan bir adale sıklığı ile yine insanı baştan çıkartan bir sadelik vardı Bay Kötü'nün vücudunda. Sanki bir sihirli değnek değmiş de onu bir anda Apollon kadar güzel ve kusursuz bir erkek görünümüne sokmuştu. Bay Kötü çırılçıplak kaldığında Adams ona bakakalmıştı. Muhteşem görünüyordu, bir an için elleriyle ona dokunmak istedi. Usta bir ressamın kaleminden çıkmış gibi vücuda orantılı yayılan kaslarına dokunmak istedi. Sonra birden kötünün kendi düşündüklerini okuduğunu anımsayıp utandı. "Utanmayın Bay Adams. Bana bakarken neler hissettiğinizi, neler düşündüğünüzü çok iyi biliyorum. Bunlar utanılacak duygular değil. Sizin duygularınız size aittir. Sizin içinizden çıkan bu duygular sizin isteklerinizi belirler, bunlardan niçin utanıyorsunuz. Bana dokunmak istiyorsanız dokunun. Adams başının döndüğünü hissetti, karşısındaki bu çıplak ona neler söylüyordu. Gözleri yeniden kaslara, bacaklara doğru kaydı. Yerinden kalkmakta zorlanıyordu. İçinden bir ses kalkmasını, ona dokunmasını söylerken diğer bir ses de oturmasını, bunu yapmasının ayıp olduğunu söylüyordu. İçindeki iyi ve kötü çarpışıyor, bugüne kadar değer verdiği ahlaki anlayış ile karşısındaki bu çılgın çıplak adamın görüntüsü arasında kendisine bir yer bulmaya çalışıyordu.

Okuyucu elindeki kitabı bıraktığında kendisini başka bir dünyada hissetti. Kitap, onu bugüne kadar ki düşlerinin içine almış ve olmak istediği bir yere getirmişti. Bundan sonrası onun bileceği bir işti. Gözleri ki-

taba dönük, kararsız bekliyor, az sonra yapmayı düşündüğü şeyi nasıl yapacağını sorguluyordu kafasında. Geceliğini çıkardı, şimdi üzerinde sadece külotu kalmıştı. aynaya baktığında kendisini güzel buluyordu tıpkı Bay Kötü gibi. Elleriyle yavaşça göğüslerine, göbeğine dokundu. Güzel bir kızdı ve bugüne kadar hiçbir erkekle beraber olmamıştı. Ailesi onun adına karar vermişti ve bir erkekle beraber olmasını istemiyorlardı. Ama bu haksızlık diye içinden geçirdi, bu haksızlık. Vücudumu özgürce kullanamaz mıyım? Buna kim ve neden engel olabilir. Tanrı mı o da kim, ben ona karışıyor muyum. Bıraksın ki ben de özgürce yaşayabileyim. Vücudum güzel, neden bir erkekle paylaşmayayım bunu. Neden bir erkek bana sahip olmasın. Bunu istemek ikimizin de hakkı. Tekrar aynaya baktı, elleri göğüslerinin üzerindeydi ve orada bir erkek eli olmalıydı.

İyi kız olmak istemiyordu. Evet, iyi kız olmak istemiyordu. Onun bütün arzusu cinselliği özgürce yaşamak, vücudun ve cinselliğin bilinmeyen yerlerini keşfetmek, cinselliğin kendine özgü güzelliğini doya doya yaşamaktı. Sarışın, orta boylu bir kızdı ve çok ateşliydi. Gözleri erkeklerin en mahrem yerlerine takılır kalır ve bir türlü oradan ayrılamazdı. Düşlerinde zenci erkeklerin tecavüzüne uğrar her sabah kalktığında ise boşalmış olurdu. Bir kaz kez bir erkekle beraber olacak kadar yakınlaşmıştı. Ama hep son anda bir terslik olmuş sevişmeleri başlamadan bitmişti. Ama artık bu gece bu iş olmalıydı, bu kızlık zarından kurtulmak istiyordu. Erkek kardeşi ile arasında garip bir beraberlik vardı. Her ikisi de yıkanırken birbirlerini gizlice gözetlerler sonra mastürbasyon yaparlardı. Onun odasına doğru yürüdü, terlemişti, avuçları terden sırılsıklam olmuş, dudakları, her yeri titriyordu. Sakin olmaya çalı-

şarak kardeşinin yatağına çömeldi. Yorganı açtığında onun genç, dinamik vücudunu gördü, ne kadar da muntazam bir vücudu vardı kardeşinin eğilip yavaşça dudaklarını değdirdi. Daa fazla dayanacak hali kalmamıştı. İçindeki kötü duygusu bu kez ön plana çıkmış onu baştan çıkartan bir istekle kendi kardeşine yöneltmişti... Okuyucu kitabın başına geldiğinde hadi Bay Adams başarabilirsiniz. Başarabilirsiniz. Hadi. Bakın ben isteyerek kızlığımı oğlan kardeşime verdim ve bundan hiç utanç duymadım. İçimdeki kötü duygusu bu kez ağır bastı ve ben şimdi çok mutluyum. Buna sakın kızma. Adem ile Havva'nın çocukları da birbirleriyle kardeştiler ve birbirleriyle yatmadılar mı. Bence bu ilahi bir yasadır ve aile içinde bu türden ilişkilerin olağan karşılanması gerekiyor. Bunca zamandır böyle bir şeyin özlemini çekmiştim hep, kardeşime dokunmak, onunla sevişmek çok farklı bir duygu. Hem kardeşliğin getirdiği sıcaklığı hem de cinselliği birarada yaşıyorsunuz. Bu mükemmel bir duygu. İnanın Bay Adams yaşamım boyunca hep böyle bir şey yaşamak istedim ve nihayet bunu başardım. Şimdi öylesine mutluyum ki. Hadi Bay Adams başarabilirsiniz. Başarabilirsiniz.

Adams ter içinde yerinden kalktı. Bay Kötü kolları açık onu bekliyordu. Ona yaklaştığında kendi gerçekliğinin dışına çıktığını hissetti.

– Bunu yaptığıma inanamıyorum bir türlü. Ben bunu nasıl yapabildim. İnanamıyorum. Ben bir erkeğe dokundum. Nasıl olabilir böyle bir şey.

– Şaşırmakta haklısınız Bay Adams. Ama unutmayınız ki dokunduğunuz vücut benim vücudum değil. aslında sizin dokunduğunuz vücut içinizdeki şeytani ve

kötü duyguların taşmasıdır. Siz bugüne kadar içinizde sakladığınız, bastırdığınız kötü duyguları bir türlü dışarı atamamışsınız. Yaşamınız boyunca bu gerçeği, belki de kendinizden bile sakladınız. Ama sonunda gerçek er ya da geç ortaya mutlaka çıkıyor. Gerçekten kaçamazsınız Bay Adams, bu mümkün değil. İçinizde varolan duygular size aittir ve bunlardan utanmanız hiç ama hiç gerekmiyor. İyi olmak kadar kötü olmak da insani bir duygudur Bay Adams. Bunu size daha önce de söylemiştim. Tanrı bile kızdığı zaman öfkelenir ve insanlara kötülük saçar. Nuh Tufanı insanların Tanrının buyruklarına uymadıkları için onun tarafından oluşturulmuş bir kötü sondu. Tanrı kimseye sormadan, danışmadan kendi başına karar vermiş ve yine kendi yarattığı insanı bir çırpıda yok etmiştir. Evet, bir çırpıda yok etmiştir. Okuyucuları gördünüz işte Bay Adams, birisi öldürmeyi seçti diğeri ise geleneksel ahlaki değerleri yıkmayı. Utanmak, susmak, kararı yasalara bırakmak yok bundan böyle, ne isterseniz o olacaksınız.

– Peki ama hâlâ anlayamadığım bir şey var. İyi olmak, insanlara yardım etmek neden gereksiz bir şey olsun ki. Bunu bir türlü anlayamıyorum. İnsan toplumsal yaşayan bir canlı olduğuna göre birbirine yardım etmek, korumak, acımak, sevmek zorunda değil midir? Yani demek istiyorum ki, bütün bunların neresi gereksiz ya da yanlış. İşte bunu bir türlü anlayamıyorum.

Bay Kötü çabucak giyindi ve Adams'a doğru yaklaştı. "Gel benimle, gel ve kendi gözlerinle gör. İşte senin iyi dediğin şeyler, seyret ve kararını kendin ver." Adams şöminenin karşısına bir kez daha geçmişti ve olacakları merakla bekliyordu. Bakalım ona bu kez ne gibi sürprizler vardı. Korlaşmış ateş kıvılcımları arasında ansızın gölgeler belirlemeye başladı. İlk önce bir

iş yeri belirdi. Burası büyükçe bir fabrikaydı ve çok sayıda çalışanı vardı. Herkes birbirine yardım ediyor gibi görünüyordu ilk başta ama işin aslı hiç de öyle değildi. Herkes birbirini yerinden etmek için çeşitli kulisler yapıyor, yüzüne bakıp arkasından konuşuyor, yalan söylüyor ve neredeyse tek hedefi şirketinde yükselmek daha yükselmek oluyordu. Gölgeler yer değişti ve bu kez şömineye bir çiftçi geldi. Sabah erkenden tarlasına giden ve toprağa bir tür aşık olan bu adam iyi ve kötü kavramlarını bilmeden yaşıyor, toprağını ekip biçiyor sonra da yatıyordu. Peki ne için yaşıyordu bu adam. Tarlasını ekmekten başka ne iş yapardı, hayalleri neydi, düşleri nelerdi. Çiftçi tarlasının dışında bir dünya olmadığını, olsa bile ona erişemeyeceğini düşler, kendi küçük dünyasında sıkışıp kalan isteklerini dizginlemeye çalışırdı. Gençliğinde köyün kızlarını düşler, yaşlılığında ise tarlasına gömülmeyi. Başka bir hayali yoktur çiftçinin. Asalak gibi yaşar durur, bir şey üretmez, yaratmaz, hatta aksine geleneklerine o denli sadıktır ki, çocuklarına tarlasından başka bir gerçek olmadığını anlatır durur. aklınca onları kötülükten korur. Oysa ki yaşanacak o kadar çok gerçek var ki... Gölgeler peşisıra gelmeye başlayınca Adams aynı türden görüntüleri görmeye başlamıştı. Bu defa da karşısına bir asker çıkmıştı. Ordunun, silahın tek güç olduğunu, insanın güvenle yaşaması için kötülere karşı savaşacak bir ordusu olması gerektiğini ısrarla ileri sürüyordu. Oysa ki öte yandan silah fabrikalarıyla, kaçakçılarla anlaşıyor, ordusuna daha çok silah alabilmek için akla hayale gelmeyen oyunlar tertipliyordu. Sözgelimi cinayetler, darbeler hep güçlü olmak daha çok. Ama aynı askere sorulduğu zaman iyi olmanın güçsüzleri korumakla eşdeğer olduğunu savunuyordu. Oysa ki bu tür ayrımı ya-

pan insanları güçsüz güçlü diye ayıran yine kendisiydi. Bu defa da ateşin içine bir politikacı geldi. Kürsüde konuşurken insan haklarından, iyiden, demokrasiden sözediyor, iktidara geldiğinde her şeyi toz pembe yapacağını söylüyordu. Oysa iktidara gelmek için verdiği ödünler o denli çok ve ahlak dışıydı ki. Basına, iş adamlarına, orduya, din adamlarına ve benzeri düzen güçlerine iktidar olduğunda nasıl yardım yapacağını çoktan anlamıştı bile. Tabii bir de buna kendi kişisel duygularını eklemek gerekiyordu. Daha fazla görmek istemedi Bay Adams, gözlerini kaçırdı gerçeklerden. "Ne oldu Bay Adams gözlerinizi neden kaçırdınız. Daha seyredecek o kadar çok şey var ki. Siz bir de bana kalkmış kötünün gereksiz ve yanlış bir şey olduğunu ileri sürüyorsunuz. Gördünüz işte, iyi diye size sunulan tablo içinde o kadar çok iğrenç ve yanlış kavramlar, değerler var ki, inan bana saymakla bitmez bunlar." Adams gözlerini ona doğru çevirdi,

– Peki iyi bir şey yok mu, her şey kötü ve yanlış ise Tanrı neden müdahale etmiyor.

– Tanrı müdahale edemez Bay Adams. Tanrı müdahale edemez, çünkü sen bir insan olarak yazgını kendin belirleme gücüne sahipsin. Senin böyle bir yeteneğin var. Bu gerçeği belki bu gece ilk kez duymadın ama ilk kez yaşayacaksın. Tanrı senin gerçeğinin dışında yer alıyor. O sen değilsin sen de o değilsin. Tanrı yasa koyucu bir hakim değildir Bay Adams. O da senin dışında bir yerdedir. İkiniz çok farklı boyutlardasınız. Bu dünyada sen tek başınasın ve hiç kimseye verecek hesabın yoktur. Bundan emin olabilirsin. Tabii bu dünyada kötünün karşıtı olan iyi diye bir kavram da var. Elbette var böyle bir değer ama o da tıpkı kötü gibi insani bir değerdir ve onu bizler yaratırız. Tanrı tüm bu saydıkla-

rımın dışındadır. İyi diye bildiğin şey ise kendini yardım etmeye bağlamış keşişler, insanı toplumsal yaşamaya götüren değerleri saptamaya çalışan bilimadamları ile sanatçılar olabilir. Tabii, bunların hepsine birden iyi dememiz mümkün değil. İnsan kendisini istediği gibi yönetebilmelidir. İsterse yaşamına son bile verebilir.

– Kendi yaşamına mı?

– Elbette kendi yaşamına tabii.

Okuyucu satırlar üzerinde kendini bir an için boşlukta uçar gibi hissetti. Odasında gözlerini gezdirdi ve intiharı düşlediği günler aklına geldi yeniden. Sıcak bir yaz gecesi toplumun baskısından, dinsel tabulardan bıkmış, insani değerlerin yozlaşmaya dönüştüğü, bıkkınlık ve düşlerin asma yapraklarına takıldığı bir gecede okuyucu kendi içindeki intihar arzusunu zorlamaya başladı. Düşbozumları, yitik değerler, kavgalar, hüzünler onu yaşam ile ölüm arasında bir tercih yapmaya getirmişti. Genç adam bir kez denemeye kalkmıştı ama son anda bundan vazgeçmişti. Belki korkuydu belki de pişmanlık. O günlerde bunun nedenini bir türlü çözememişti. Ama şimdi durum farklıydı. Bu kitap onu kendi gerçeğine çekiyordu ve istediğini yapmaya az bir zaman kalmıştı. İntihar etmek onun için bir tür öç alma idi. Bugüne kadar yaşadığı alaycı tavırlardan, bıkkınlıklardan, yalnızlıktan yeterince nasibini almıştı. İnsanlar onun gözünde bir tür böcek gibiydiler, ezilecek, bir kenara konacak sonra yine fırlatılıp atılacak bir böcek. Ama şimdi kendisi gidiyordu ve onun düşbozumları, yaşamasına neden olan herkesten ve kendisinden öc alıyordu. İntihar ettikten sonra onu bir daha

göremeyeceklerdi. O yoktu artık, bir daha da hiç gelmeyecekti. Ölümün, onun yokoluşunun ardından ne kadar gözyaşı dökerlerse döksünler o bir daha geri gelmeyecekti. Böylece hem kendinden, yaşamından hem de yakınlarından en acı ve ağır bir şekilde öc alacaktı. Kitapları, yatağı, eşyaları yakın sabahtan itibaren sokağa dökülecek, din adamı birkaç önemsiz konuşma yaptıktan sonra onu geldiği yere toprağa bırakılacaktı. Kararını vermişti ve bu defa geri dönmek istemiyordu. Hapları eline aldı ve son kez odasına baktı. Bu odada öyle çok hüzünlü geceleri olmuştu ki, şimdi hepsi bitiyordu, birkaç dakika sonra boşluğa ve oradan da kimbilir nereye.. Böylesi eğlenceli bile olmaya başlamıştı. Bu defa daha sakindi ve kararlıydı.

Adams, hayır diye haykırdı, durdur onu, bunu yapmasına izin verme. O daha çok genç, yaşayacak daha çok günü var. Lütfen buna izin verme.

– Üzgünüm Bay Adams, o kendi kararını kendisi verdi. İntihar etmek bir tercih şeklidir ve o bu tercihini ölüm üzerine kullandı. Benim yapabilecek bir şeyim yok.

Hoşçakal Bay adams. Ben özgürce ölümü seçtim. Bunun ötesinde ne var bilmiyorum ama her ne varsa oraya kendi isteğimle gidiyorum. İyi olanı tercih etmedim ve bundan hiç pişman değilim. Yaşamın getirdiği kırgınlıklar ve iyi olmanın dayanılmaz hafifliği beni bir tercih yapmaya zorladı. Hoşçakal. Okuyucu elindeki hapların hepsini birden ağzına attı ve tercih ettiği yola girdi...

Adams bu kez hayli etkilenmiş görünüyordu. Bütün bu olup bitenler iyi ile kötü karşıt savaşımı sonucu olmuş ve Bay Adams ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı. Bugüne kadar bildiği tüm iyi değerler birer birer gözünün önünde yok olup gidiyordu. Bunca yıllık yaşamı içinde sakladığı kötü duygusu ile körleşmiş ve iyi olduğunu sandığı değerlere o denli inanmıştı ki, kötünün ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordu. Kötü denince o hep iyinin karşıtını anlıyor ve iyi olarak da Tanrının ilahi buyruklarını ve insanların kendi yarattığı değerleri anlıyordu. Oysa ki insan kendi yarattığı değerleri süreç içerisinde sürekli olarak ya tamamen değiştiriyor ya da onu yeniliyordu. ahlaki değerler ile geleneksel diye tabir edilen birtakım aile, toplumsal ve hukuki sapmalar ise hep iyi kavramı üzerine oturtulmuştu. Her şey iyiye kıstas ediliyor, iyi kavramına uygun düşüyorsa kabul edilip onaylıyor, eğer bunun dışında kalan bir konum çiziyorsa kötü diye adlandırılıp insani değerlerin dışına itiliyordu. Oysa ki aynı değerlendirmeyi yapan kurul ya da kişi kendi özel yaşamında düşlerinde o her zaman için kötü diye adlandırdığı yanlışları gizli gizli yaşıyordu. Tanrı ise iyi ve kötünün kendisinden çıkmasına engel olmamış, iyi kadar kötüyü de korumuş, beslemiş ve büyütmüştü.

Adams bunları düşünürken Bay Kötü tekrar devreye girdi. "Bay Adams iyi ve kötü bu kadarla kalmıyor elbette. Sizlerin bir de bilmediği başka bir şey daha var. Kötü bazen iyiden daha ilahi daha gerekli olmakla birlikte bir de kötü diye bilip de dışladığınız bazı şeyler var. Sözgelimi yalan söylemek, Tanrının kitaplarını eleştirmek gibi. Şimdi bir insan yalan söyleyince neden yanlış yapmış olsun ki. Yalan söylemek o kişinin ruh yapısı, kişiliği kültürü ile eşdeğer olan bir anlayıştır.

Kişi belli bir konu hakkında istediği kadar yalan söyleyebilir. Bu, onun en doğal hakkıdır. Bu yalanla birinin yaşamını kurtarması ya da iki kişinin arasını bulmasını kastetmiyorum ben daha çok yalan söyleme özgürlüğünden bahsediyorum. Size konuşma şekli ne ise öyle konuşabilirsiniz. Buna kimse karışamaz."

– Benim anladığım şu. Kişi yalan söyleme, cinsel sapmalara girmek, öldürmek, intihar etmek gibi özlük haklarını istediği gibi kullanmalı diyorsun. Böylece kişi en temel hakkı olan istediği tarzda konuşma, düşünme ve yaşama hakkı ise ancak kötü olarak ortaya çıkabilir. Peki ama bu kadar geniş bir özgürlük başkasının canına, namusuna, malına zarar verecekse bunun ne anlamı kalır ki.

– Bay Adams, Bay adams bir türlü anlayamıyorsunuz. Kötü demek zaten bunları yapmak demek. Kişinin kutsal değerlere bağlı kalmadan, geleneksel ahlak yasalarına bağlı olmadan yaşaması, karar vermesi demek. Bütün bir gece boyunca bunu konuştuk. Kötü, Bay Adams ancak iyinin karşısında ortaya çıkabilir. Kötü ve iyi iki düşman gibidir. Birinde ilahi ve geleneksel yasalar diğerinde ise şeytani güçler, özgürlük ve karanlığın doyumsuz güzelliği vardır. Geceyi neden sevmezler bilir misin? Gece düzenin, polisin cirit attığı, kol gezdiği zamanı oluşturur. Gece askerler, polisler düzeni korurlar. Her şey onların denetimi altındadır. İnsanlar geceleri dışarı çıkamaz, miting yapamaz, isyan edemezler, güvenlik güçleri gece ortaya çıkarlar ve denetimi ellerinde tutarlar.

– Ya Cehennem. İyiler cennete kötüler ise cehenneme gider. Bunu biliyorum. Cehenneme gitmeyi neden isteyim ki.

– Cehennem Bay adams gerçek özgürlüğün, başkaldırının olduğu tek yerdir de ondan. Cehennem aslında güzel bir yerdir Bay Adams. Beni iyice dinleyin şimdi. Cennete kimler gider. Din adamları, inananlar, Tanrı bağımlıları falan. Bunları sınıflandırmak istersek şöyle bir yorum yapmamız gerekir. Cennete ancak ve ancak belli yerlerden izin alanlar gidebilir. Tanrının meleklerin izni olmaksızın cennete giremezsiniz. Belli yasaları, gelenekleri yaşamınız boyunca uygulayacaksınız, size bildirilen ilahi sözlere, yasalara bağlı kalacaksınız. Ancak bu şekilde cennete girmenize izin verilebilir. Yani kısacası Bay Adams cennete girmek için izin almanız gerekiyor hatta daha da ötesi özgür olmadan, her yasaya boyun eğen, sorgulamayan, araştırmayan birisi olmanız gerekmektedir. Kul, köle olacaksınız cennete girmeniz için. İnanın bana başka çareniz yoktur. Çoban ve kuzu tezleri bu yüzden ortaya atılmıştır, sizi sürü gibi görüp, yönetmek için bu uydurmalar, yakıştırmalar, yalanlar yaşamınız boyunca ayak bağınız olmuş, kendi başınıza özgürce ve hür iradenizle karar vermenizi her zaman için engellemişlerdir. Bay Adams cehennem ayrıcalıklı insanların gideceği bir yerdir. az önce de söyledim, cehennem güzel bir yerdir. Cehennem özgürce düşünen, yaşayan, sorgulayan, seçmeyen, kötü olanların girebileceği ayrıcalıklı bir yerdir. Cehenneme girmek için Bay Adams totaliter ve teokratik düşüncelerin, sistemlerin dışında kalan ille de şu partiye şu kişiye oy vereceksin, yaşantını şu tür geleneksel ahlaki kurallara göre yönlendireceksin, tanrıya kesin bağlı ve sadık kalacaksın, cinsel seçimin fiziki görünümle eşdeğer olarak önceden saptanmıştır diye size belli kurallarla verilen hatta zorla kabul ettirilen yasaların hiçbirine uymadığınız takdirde girebilirsiniz. Seçme hakkımız ce-

hennemden yana olursa bu sizin sorununuz Bay Adams. Buna hiç kimse karışamaz. Cehennem ayrıcalıklı olanların gideceği bir yerdir.

Okuyucu kitabı elinden bırakı dışarı çıktı. Gecenin gizemli güzelliğinin arasına karışıp kendine cehennemi arayacaktı. Orta yaşta biri, eğitimli, iyi bir işi var, evli, bir çocuk babası ama şimdi sokakta ve kendisini cehenneme götürecek yolu arıyor. Adımları ağır ama emin, sabırla yürüyor, istekli, o biliyor ki bu yolun sonu cehennem. Gözleri etrafında gezinirken o kötüyü arıyor, onu bulmak için evinden çıktı, ailesini, sorumluluklarını evde bıraktı. Bundan böyle sorumsuz, özgür ve güçlü. İstediği her şeyi yapabilir, onu iyi olmaya iten, zorlayan hiçbir neden kalmadı artık, bu haliyle daha mutlu ve daha özgür. Karşısına ilk önce bir sarhoş çıkıyor, elinde içki şişesi ile yürürken yalpalanıyor. Yanına yaklaşıp elinden şişeyi alıyor ve sonuna kadar içiyor. Sarhoş ne olduğunu hiç bir zaman anlayamayacak. Yoluna devam ediyor. Bu kez karşısına bir fahişe çıkıyor, yanına gelip fiyatını soruyor. Peki diyor sana bu parayı vereceğim ama benimle burada yatar mısın? Fahişe şaşırıyor, etekliğini kaldırıp kuytu bir köşeye çekiliyorlar...

O yoluna devam ediyor. Cehenneme az kaldı, belki biraz sonra oraya varacak. Yolda yürürken şarkı söylemeye başlıyor. Avazı çıktığı kadar bağıra bağıra şarkı söylüyor, aklına ne gelirse. Karanlık onu dost eli gibi örtmüş, gölgeler yanından geçip gidiyor ıslık çalarak. Eski model bir kırmızı renkli taksi yanına yaklaşıp gideceği yeri soruyor, amacı para kazanmak. Camdan eğilip, cehenneme diyor kaça gidersin, şoför gülüyor, orası çok yazar abi, gel ben seni cennete götüreyim. Gülme sırası ona geliyor. Cehennem diyor başka bir yer istemem. Şoför küfür edip uzaklaşıyor yanından. O yo-

luna devam ediyor. Kötünün ilahi gücüyle kendini özdeşleştirmiş, kendi hür iradesiyle tüm sorumluluklarından, uğraşlarından vazgeçmiş, bundan böyle kötü olacak ve kötüyü yaşayacak. Eğilip yerden bir taş alıyor ve rasgele bir eve fırlatıyor. Büyük bir gürültü kopuyor ardından, balkona koşuşturmalar, haykırmalar, küfürler ard arda diziliyor gecenin karanlığında. O, yoluna devam ediyor. Sabah olmak üzere, birazdan gece bitecek, aydınlık tüm bu güzelliklerin üzerine işeyecek, onu kirletecek. Ama o yoluna devam ediyor.

Bu kez bir din adamı kitabı masaya koydu, gözleri kendi kitaplarında dolaşıyor, yüzü gerilmiş ve şeytani bir güzellik gelmişti. İnançları yıkılmış, tabulardan arınmış, kendini özgür ve güçlü hissediyordu. Kütüphanesine yaklaştı ve ne kadar din kitabı varsa hepsini toplayıp balkona çıktı. Bitmişti, bundan böyle tüm korkuları bitmişti. Bütün kitaplarını balkondan aşağı fırlattı. Sakallı, elli yaşlarında biriydi. Kitap onu inançlarından alıp kötüye götürmüştü.

İnsanlara doğru yolu göstermek, onlara iyi olun, kutsal sözlere bağlı kalın demekle ömrü geçmişti. Verdiği vaazların sayısını o bile anımsamıyordu. Bugüne kadar eline ne geçmişti ki. üstelik bundan sonra cennete girmek için yine sınanacak ve izin verilirse oraya girebilecekti. Cennete girmek istemiyordu artık, o cehenneme gitmek istiyordu. Bay Kötü ne güzel konuşuyordu, cehennem güzel bir yerdi. Evet, cehennem güzel bir yer olmalıydı. Orada yazgı, sınama, kölelik, kulluk, itaat gibi insani değerlerden uzak kavramlar yoktu. Oysa insan özgür ve hür iradeli olmalıydı. Yazgı varsa tercih hakkı yoktu. Yazgı yoksa tercih hakkı vardı ve insan

için son derece doğal ve gerekli bir haktı. Din adamı üzerindekini çıkardı, elini yüzünü yıkadı, sakalını kesti. Eski görüntüsü ile birlikte tüm inançlarını da yıkmak istiyordu. Artık dışarıya çıkabilirdi. Yeni ve özgür bir yaşam onu bekliyordu kollarını açarak. Gece kendine özgü renkleriyle kenti donatmış, karanlık koyu çizgileriyle insanı cezbeder bir görüntü oluşturuyordu. Din adamı, çoğu kapalı, ışıksız evlere baktı, ibadet evlerini geçti, şimdi buraları ona öylesine anlamsız geliyordu ki. Eskiden olsa ışıksız her ev için dua ederdi, hele ibadet evinin önünden geçerken saygıyla yürür, gerek görürse içeri girer, yetkililerle ilgilenirdi. Oysa şimdi küfür ederek, şarkı söyleyerek geçti buradan. Az ötede küçük bir mezarlık göründü. Din adamı adımlarını o yöne doğru yöneltti. Mezarlık. Şimdiki adıyla kemikli bahçe. Bir süre kemik, kokuşmuş, küflü, gereksiz yer kapatmalar ve dua etmeler. Bunların hepsi şimdi çoktan geride kalmıştı. Mezarlığın içine girdiğinde ne yapacağını çok iyi biliyordu. Orta yere geldiğinde ayakkabılarını çıkartıp şarkı söylemeye, dans etmeye başladı.

Dans edip şarkılar söylerken inançlarına ağız dolusu küfürler ediyor, hakaretler yağdırıyordu. Mezarların üstünde tepinmeye başladı. Ayaklarıyla topraklara vuruyor, eşeliyor, küfür ediyordu. Çok mutluyum, özgürüm, istediğimi yapabiliyorum. Ben artık kötü oldum ve bir daha iyi olmayacağım. Din adamı mezardan çıktıktan sonra karanlığın gizemli yolunda cehenneme gitmek için gözden kayboldu.

O gece düşünde kötünün sevimli yüzünü görmüştü. Ona doğru eğilip, hadi kalk, gidiyoruz demişti. Gözler-

ini açtığında ranzasında yatıyordu. Düşünde bir kitap okumuş ve akabinde sevimli bir kötü yüz onu cehenneme çağırmıştı. Henüz üç yaşındaydı. Ranzasından kalktı, yavaşça aşağıya indi. Odasının kapısını zorlanmadan açtı. Dışarıya çıkarken evine son kez dönüp baktı, annesi ile babası uyuyorlardı. O iyi bir çocuktu ve hep iyi olmak zorundaydı. Ta küçüklüğünden başlayarak iyi olmak zorlaması insani değildi ve asla olamazdı. İnsan iyi ya da kötü olacağına kendi karar vermeliydi. Babaların ve annelerin çocuklarını iyi üzerine eğitmeleri gerekmiyordu. Bu, o çocuğun en temel haklarına saygısızlık demekti. Dış kapıyı açık bırakarak yoluna devam etti. Karanlığın içinde yürüyerek kötü olmanın sanatını, ayrıcalığını öğrenecek, iyi olmaktan arındırılmış benliği ile cehennemin en sadık isteklisi olacaktı. Tatlı bir esinti yaladı geçti saçlarını. O, yoluna devam ediyordu. Karanlık artık onu ürkütmüyordu. Annesi ve babası en küçük yaramazlığında bile onu karanlıklardan, öcülerden, cehennemden söz ederek korkuturdu. Oysa şimdi karanlığın içinde yürüyordu ve bundan hiç korkmuyordu. Karanlık onu içine çeken, yalnızlığın doyulmaz tadını veren ilahi bir renkti. Öcüler ise iyilerin uydurması, yalanları sonucu oluşmuş, kendi düzenlerini korumak, kendi isteklerini çocuklarına yaptırmak için kasıtlı olarak yaratılmış söylencelerdi. Aslında bu yalanları uyduranlar kendilerini iyi olarak görüyor ve bu yaptıklarıyla çocuklarına iyi bir eğitim, ders verdiklerini sanıyorlardı. Oysa ki yalan söylediklerini en az benim kadar onlar da biliyordu ama bundan kopamıyorlardı. Çünkü onlar iyi idi ve iyiler belli yasaların dışına çıkamazlardı. Cehennem ise büyüklerin küçüklere daha çocuk yaşta aşılamaya çalıştıkları tehlikeli, sevimsiz, tanrı dışı, ahlak dışı bir yer-

di. Düzeni yaratanlar, itaat edenler, askerler, polisler, düzen savunucuları cennete gidecek diğerleri ise cehenneme. oysa ki gerçek hiç de böyle değildi. Cehenneme kendi yaşamını özgürce seçen, belirleyen, ne olacağına kendisi karar veren, hür iradeli insanlar gidecekti. Üç yaşındaydı ve kötü olmak için önünde henüz çok uzun bir yol vardı. Annesinin ve babasının aşağılayıcı, küçük görücü, bıktırıcı sözlerinden, ürkmelerinden bakıp usanmıştı. Karanlığın gizemli yolunda özgürce yürüyecek ve ne olacağına kendisi karar verecekti.

Adams Bay Kötü'ye dönerek, ne yapmam gerekti diye sordu. Kötü olmam için ne yapmam gerekiyor. Bay kötünün yüzü birden değişmeye başladı yüzü giderek şeytani bir görüntüye bürünüyor, şekilden şekile giriyordu. Bay Adams'ın kötü olmaya karar vermesi onu mutlu etmişti.

– Bay Adams, kötü olabilmek için öncelikle içinizdeki iyi duygularını yok etmeniz gerekecek.

– Bunu nasıl yapacağım.

– Bu ancak içinizdeki bütün iyi duyguları, düşleri ve düşünceleri ortaya çıkartıp onları yok etmenizle olabilir. Hadi Bay Adams zaman geçiyor, daha fazla bekleyemeyiz.

Adams gözlerini kapadı, neler yapması gerektiğini anlamıştı. Bugüne kadarki inançları, düşleri, duyguları birer birer yerini kötüye bırakacaktı. Kötü olmak tercih etmek demekti. Seçmek, karar vermek, özgür olmakla eşdeğer demekti. Adams ilk olarak Tanrı inancını ortaya koydu. İşe buradan başlamalıydı. Tanrıyı söküp attı yüreğinden, aklından. İşte karşısında duruyordu beyaz ışık. Adams'ın elleri karanlığın simgesi olmuştu, avuç-

ları kara bir koyuluk saçıyordu. Işığa doğru yaklaştı ve elleriyle onu kapattı. Tanrıyı yok etmişti. Dışarıdan coşkulu bir yağmur sesi duyuldu. Tanrının ölümüne tempo tutarak müzik çalıyordu yağmur. Bay Adams kendini huzur içinde, dingin ve rahat hissetti. Yaşamı boyunca içinde taşıdığı Tanrı korkusu ve Tanrı sevgisi şimdi yerini kötüye bırakıyordu. Bugüne kadar iyi olarak bildiği bütün değerleri yıkmış, kendi iradesiyle kötüyü seçmişti özgürce. Bundan böyle geleneklere istediği zaman sırt çevirecek, ahlaksızlığa ve yalana canı istediği zaman sarılabilecekti. Gece yavaş yavaş yerini sabaha bırakıyordu. Güneşin ilk ışıkları kentin üstüne ince bir tül gibi örtülmüştü. Adams ve Bay Kötü odada birbirlerine son kez bakıştılar. İkisinin de yüzlerinde şeytani bir gülümseme belirdi. Bay Kötü gözlerini ondan ayırmadan tane tane konuştu. "Bay Adams bundan böyle kötünün içinde özgürce yaşayacaksın. Davranışların, düşüncelerin tamamen özgürce olacak. Satanizme hoşgeldin. Biraz sonra yeni yaşamın başlıyor. Her şeyi kendin için yapacaksın, bir başkasının istekleri seni hiç ilgilendirmemeli. Pllades aptalca bir şey yaptı ve arkadaşlarıyla birlikte öldü. Senin ruhuna niruti girdi ve bundan böyle kendinden cehennem tanrısının nefesini duyacaksın. Bugüne kadar inandığın bütün ahlaki değerler ve inançlar şimdi birer birer yıkılmış durumda. Aklın ve ruhun kötülüğün tanrısına itaat edecek. İyi'liğin dışında da bir dünya olduğunu ve bu dünyaya kendi arzunla geçtiğini biliyorsun. Bu gerçeği sakın unutma. İnsanlar iyi olunca her şeyin toz pembe olacağına inanırlar. Salt iyi olmak pahasına olmayacak işler yaparlar. Dünya zevklerinden kaçarlar, görünmeyen, bilinmeyen ruhlara inanırlar, özgürlüğün doyumsuz tadından kendilerini mahrum ederler. İşte bunlar

sırf korktukları içindir ki içlerinden geldikleri gibi yaşayamazlar. Ama sen bu görünmez duvarı aştın. Sana söyleyeceğim son söz şudur, korku, karanlık ve kötülük ancak içlerine girmekle anlaşılabilen, insana özgü ve ona doğallık veren ruhunun içgüdülerinden kopup gelen değerlerdir. Bunlardan korkmana hiç gerek yok. Sen bunların arasında özgürce canının istediği gibi yaşayabilirsin. Benden bu kadar Bay Adams. Yeni yaşamın başlıyor." Bay Kötü konuşmasını bitirince kapıyı açıp gitti. Adams hâlâ ayakta duruyor, yeni yaşamına nasıl bir başlangıç yapmasını düşünüyordu. O artık sıradan basit bir canlı değildi. O bir gece boyunca kötü ile karşılıklı konuşmuştu ve kendi isteği ile iyi olmaktan vazgeçmişti. Bundan böyle kimseye hesap vermeyecekti, iyi olmak, tanrıya bağımlı kalmak zorunda değildi ve o bundan çok memnundu. Kendisini yeni bir Bay Kötü gibi düşündü, o da bundan sonra başkalarının evine aniden gidecek ve onları kötüye çevirecekti. Evet, dedi yavaşça, bu fikir ona çok ilginç gelmişti. Bugüne kadar yaptıklarının hepsini bir çırpıda yok etmeliydi ve yeni yaşamına eski artıklarından arınmış bir şekilde başlamalıydı. Az sonra odasının bütün eşyalarını, kitaplarını, elbiselerini ortaya üst üste topladı. Bunların hepsini yakarsa geçmişin kırıntılarından kurtulabilirdi. Bir kibrit yaktı ve son kez onlara baktı. Yakınlarının aldığı armağanlar, binbir zorlukla para biriktirip satın aldığı eşyalar ve kutsal kitaplar. Hepsi üst üste yığılmış yakılmayı bekliyordu. İçinde en küçük bir heyecan ya da pişmanlık yoktu. O da yanmaya başladığında kısa bir süre yanan geçmişine baktı. Evden dışarı çıktığında arkasından koca bir alev pençelerden dışarı fırladı. Sabahın ilk ışıkları kentin her yanını sarmış, gün yeni yüzünü gösteriyordu. Bay Adams içinde kötü-

ıüğün ruhu ile kentin iç sokaklarına doğru yürümeye başladı.

Okuyucu kitabın son sayfasını kapattığında içinde Bay Adams ile birlikte yürümek için dayanılmaz bir istek duydu. Onun yaptıklarını yapmak ve kötü olmak... Bu, harika bir şeydi ve her ne pahasına olursa olsun bunu başarmalıydı. Annesi ve babası henüz uyuyorlardı, yavaşça odasından çıktı eşyalarını ortaya topladı. Kibriti yaktığında içinde Adams'ın duyduğu kötüyü hissetti. Oda alevler içinde yanmaya başladığında, çığlıklar yanan ateşin sesine karışmıştı. Dışarı çıktığında kentin iç sokaklarına doğru yürümeye karar verdi.